ЖОВТОБЛАКІТНИЙ

МАЙБУТНІЙ ДЕРЖАВНИЙ, ЕКОНОМІЧНИЙ І СОЦІЯЛЬНИЙ ЛАД УКРАЇНИ

ПАРИЖ 1950

ЖОВТОБЛАКІТНИЙ

МАЙБУТНІЙ ДЕРЖАВНИЙ, ЕКОНОМІЧНИЙ І СОЦІЯЛЬНИЙ ЛАД УКРАЇНИ

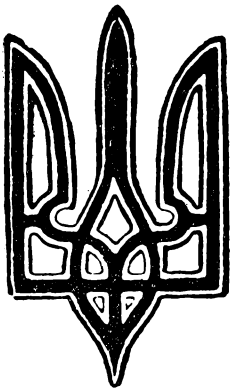

ПАРИЖ 1950

Авторські права застережено

Printed in U. S. A.

ПЕРЕДМОВА

Вельмишановний Читачу, ця книжка призначена для тих, хто не бажає бути пролетарієм.

Ця книжка призначена для свободолюбивих, ініціятивних, інтелектуально сміливих і логічно думаючих прогресивних людей — українців-самостійників.

Ця книжка пропонує зовсім орігінальний (новий) державний економічний і соціяльний лад для Самостійної Соборної України, виключно яким можна перебороти людське страхіття, — комуномарксизм.

Ця книжка є протилежність комуномарксизму, який прагне зпролетаризувати все населення і побудувати комунізм в усьому світі, утворивши одноклясову або безклясову спільноту — пролетаріят.

Ця книжка прагне, навпаки, перетворити ввесь український пролетаріят (а в Україні все населення тепер зпролетаризоване) у капіталістів і утворити одну клясу чесних і шляхетних капіталістів, українців-самостійників.

Ця книжка пропонує таку державну, економічну і соціяльну систему, за якою автоматично не може бути пролетаріяту.

Всі українці-самостійники мусять бути капіталістами або промисловими, або фінансовими, або землеробськими.

Адже, коли Ви, Шановний Читачу, не бажаєте бути пролетарієм, перегляньте зміст цієї книжки на прикінці її і купіть, а, що робити, прочитавши її, узнаєте.

Тих же, хто дотримується старої некультурности, хто ворог прогресу, хто не має українського національного почуття, хто бажає передати свою свободу в розпорядження Москви, хто ворог самостійности України, хто нездібний піднятися вище дідичних досягнень і бажає залишитися марксистським пролетарієм, щиро прошу цю книжку не читати.

ЧАСТИНА ПЕРША

1. ЯК ЛЮДИ ЖИЛИ В УКРАЇНІ ДО РЕВОЛЮЦІЇ 1917 РОКУ

Україна була під московською окупацією. Необмежена влада належала московським царям. Більшість московських царів були жорстокі і безглузді, як Іван Жорстокий, Петро І-ий, Микола І-ий, Павло І-ий.

У приступі садизму деякі царі навіть своїх дітей нищили. А Павло І-ий безпосередньо з паради салдатів направляв у каторгу аж у Сибір пішки.

На місцях в Україні правили московські губернатори і теж безглузді, як і московські царі.

Майже вся українська земля була роздана російським поміщикам. А, як декотрі з поміщиків були українці, то вони продавалися москалям за царську ласку і, аби не позбутися маєтку, навіть до своїх прізвищ, як казав письменник Гоголь, додавали „ов" і „єв".

Московська влада в Україні провадила жорстоку русифікацію. Українці засилалися у Сибір до каторги, або під виглядом переселення. Українські міста заселялися росіянами і іншими націями.

В Україні не було жодної української школи.

Ніодин українець не мав права бути службовцем, коли він не розмовляє, не читає і не пише російською мовою, тобто не зрусифікувався.

У містах жили лише ті українці, які виконували фізичну працю, або були прислужниками і прислужницями для інших націй.

Серед українців було багато бідних, нещасних, роздягнених, голодних, старців (жебраків).

Багато людей було без праці. Здобути працю було занадто важко, або й зовсім неможливо.

В наслідок московських законів хворі в більшості не мали можливости лікуватися, молодь не отримувала належної освіти, безробітні не жили, а животіли разом зі своїми дітьми. Люди, які мали працю, отримували за неї так мало, що жили напівголодні.

Московський уряд не забезпечував людей працею. Законів про оплату праці не було ніяких. Адже власник робив, що хотів. Котрі працівники йому не подобались, він їх звільняв з роботи. Платив власник за роботу, як хотів. Тому працівники бідували.

Це ділило людей на кляси та утворювало ворожнечу поміж клясами. Насувалася соціяльна революція.

Які закони, такі й наслідки.

2. ЯК ЛЮДИ СТАЛИ ЖИТИ В УКРАЇНІ ПІСЛЯ РЕВОЛЮЦІЇ 1917 РОКУ

Підчас революції прийшов до московського уряду марксизм.

Після завзятої боротьби за самостійність, Україна знову була москалями переможена і знову окупована.

Я не описую, як ця трагедія сталася, бо про це є багато літератури. Але в Україні стало жити ще гірше. Крім того, що всі стали жити занадто бідно, пропонується соціялістичне змагання на більшу продуктивність у виробництві. Коли хтось виявляє хоть трохи протесту, його усувають до „виховання" (так зветься каторга). Там чоловік повинен або згинути від тяжкої праці та поганого харчування, або „ісправіться" і почати виявляти таких же ненависників марксизму, як і він сам. Тоді він залишається живим, а його жертви гинуть.

Тут вже революція не насувається, а, навпаки, виснажені стахановщиною, соціялістичним змаганням та голодівкою, люди, боючися смерти, на мітінгах безсилими замученими голосами угодливо під команду „предсєдателя" викрикують плаксиво: „Спасібо велікому Сталіну за щастлівую жізнь".

Але й це людей не спасає. У 1922 році було знищено в Україні декілька мільйонів українців за спротив російському большевизму.

У 1933 році було знищено голодом 7 мільйонів українців за спротив колективізації.

Обидва голоди були штучні. Яка кількість знищених українців совєтська Москва держить в секреті.

На протязі совєтської окупації над Україною багато мільйонів українців знищено у підвалах совєтських катів, знищено в концентраційних лагерях та заслано до Сибіру та в Закаспійські степи.

Замість усіх оцих, уже тепер десятків мільйонів знищених українців, червоні росіяни населяли в Україну своїх росіян.

Ось чому тепер білі росіяни вимагають від України плебісциту у питанні самостійности України.

Щоб не бути безпідставним у цьому короткому описі, наведу такі факти:

1) У 1933 році, коли вся Україна була услана трупами людей, на російських теренах люди отримували, хоч і за картками, але 15 кілограмів у місяць білого українського борошна на кожну людину включаючи і немовлят, які хліба ще не їдять.

2) У 1933 році, вже весною, я проїздив з Сибіру через Москву в Україну. Захотів я подивитися, яка ж то є Москва. Ходив, ходив по вулицях тай не можу вже потрапити до залізниці. Запитав я одного москаля, а він був дуже ласкавий. Каже, що теж іде до залізниці. Пішли ми разом. Тому, що я розмовляю російською мовою грамотно і зовсім без українського акценту, тай їду з Сибіру, він вважав мене за росіянина, та й питає мене: „А ви слишалі какой голод на Україне?"

— Ні, не чув, — відповів я йому російською мовою.

— Мрут сволочі, как мухі. Так ім і нада. Ато бивало всякій мужік хозяін .Но пора прекратіть. Ато ненаком работать будєт.

Це дослівні його вирази і я їх ніколи не забуду.

Я ледве не збожеволів, бо зрозумів, що то є штучний голод, як помста над моєю рідною Україною.

3) Їду далі. Приїхав у Харків. Треба і Харків побачить. Це ж уже рідна Україна. Вийшов з вокзалу. Бачу, п'яний чоловік лежить на тротуарі — обминув я його. Бачу другий лежить. А близько й третій. Хутко спам'ятав я розмову з росіянином у Москві і зрозумів усе. То були трупи. Чую, чуб встає на голові. Іду далі. Трупів все більше. Нікого живого не бачу. Місцями іду понад тротуаром, бо тротуар так густо укритий трупами, що через декілька кроків знову з нього сходиш. Але на розі двох улиць мені таки прийшлося переступати через трупи, бо ніяк інакше пройти не можна було. Тут я зустрів живих людей. Ніхто ні з ким не розмовляє. Переступають через трупи і мовчки кудись ідуть. При зустрічі мовчки один на одного проваленими очима поглядають.

4) Далі трошки поріділо. Вийшов я на тротуар. Ідуть дві дівчинки. Старша років 10-12, менша років 5-6. Старша меншу за ручку веде. Менша щось гуде, наче звук „м" чи „г" або щось середнє і вся трясеться, наче змерзла, хоч було дуже тепло і сонце сяяло. Чомусь я злякався цієї картини та з переляку запитав старшу дівчинку: „Чого вона плаче?" — наче не знаю сам.

— Їсти хоче..., — відповіла мені старша дівчина, глядячи на мене, як на Бога. Думала, я їх спасу...

Я вийняв жменю грошей і, не рахуючи, дав їх дівчині. Більше тих дівчаток я не бачив. Я біг і плакав. Сльози лилися. Але ніхто не звертав уваги. Всі привикли до цього. Думали, хто міг ще думати, що я збожеволів від голоду.

5) Ввечорі я виїхав в напрямі Ростова на Доні. На кожній станції не можна було виглянути у вікно. По обидві сторони потягу сотні людей простягали руки до вікон вагонів і жалібно благали їсти, а позаді їх лежали на землі уже безсилі, що й благати не могли, та трупи.

6) Уже невдовзі перед другою світовою війною один комсомолець-українець написав до „Комсомольської Правди" статтю про те, що у всіх ВУЗ-ах (вищих учбових закладах) України навчаються в більшості неукраїнці, бо українці живуть в селах, а неукраїнці у містах. Він просив хоч декілька відсотків місць залишати українській молоді.

Але його НКВД заарештувало і більше він до України не повернувся.

7) Батьки їли своїх дітей. Хто цьому може повірити? Мені про це оповідали українці уже пізніше, коли я знов приїхав в Україну. Я теж не вірив. Бо кожен батько, або мати, скорше сам помре, ніж дозволить собі убити, а потім з'їсти свою дитину. Але це всеж таки було. Це робили (я пізніше узнав) батьки, які збожеволіли від голоду. Після вбивства дитини вони й сами вмирали в нестерпних муках.

8) Ніде мене не приписувало НКВД на право мешкати в українських містах. В моїм пашпорті була секретна помітка для енкаведистів про те, що я „несовєтскій чоловєк". Про цю помітку я перед війною узнав. Я мав можливість мешкати лише в селі, та ще й далекім від кордонів, щоб не втік. Таке безправ'я совєти „свободой" називають.

3. ВЛАСНИКИ ТА ЇХ ПІДПРИЄМСТВА

Я не описую совєтської економіки. Вона побудована на рабстві і тому не має зовсім позитивних рис. Вона повинна бути цілковито зліквідована.

Щодо приватної промисловости, яка була до революції, треба зробити деякі зауваження.

Поведінка власника і стан його підприємства цілком залежать від державних законів.

В різних умовах власники платять різні податки за майно, за людей, котрі у них працюють, так званий прибутковий податок, косвенний податок і різного роду страховки.

Крім того, власники часто виплачують різні пожертви на бідних, на сиріт, на хворих, на інвалідів, на студентів, які дуже бідні, а вчитися хотять, на старців і інший пролетаріят і люмпенпролетаріят, бо його було за московського царату дуже багато.

При таких умовах деякі власники всежтаки багатіли. Але багатіли вони не засобами раціонального виробництва, а засобом безсоромного обману держави і людей.

Податки вони собі обманним шляхом зменшували, працівникам недоплачували тим же шляхом, а вироблені товари продавали втричі дорожче, ніж вони коштували. Таким чином і ті люди, які купляли в них товари, теж платили цим власникам зайві гроші.

Таким шляхом власник отримував за свою керівничу працю в декілька разів більше, ніж його працівники всі разом.

Адже це були не талановиті продуценти, а паразити. Шляхетні власники не могли витримати конкуренції з такеми паразитами і банкротували.

Держава, не отримуючи належної кількости прибутків, мусіла збільшувати податки з цілого населення. Ці ж податки знов лягали на плечі шляхетного суспільства (сумлінних продуцентів та працівників), а не торкалися паразитів.

Це породжувало клясовість та клясову ворожнечу.

Які закони, такі й наслідки.

4. ЗЕМЛЕРОБСТВО

Землеробством ніхто в Україні не цікавився. Страйків працівники землі не робили. Хліба завжди вистачало на ринку. Хліб був дешевий, бо працівникам майже нічого не платили. Вони часто працювали за одяг та за їжу, а приміщенням для нічлігу їм був той же хлів, де тварини стояли, або клуня.

Це зовсім не турбувало московських урядників, бо їм це не дошкуляло.

Якби якийсь безробітний запитав собі роботи в землеробстві, але з умовою працювати 8 годин на добу, а не 14-18, та ще й з платнею такою, як на фабриці, то його напевно назвали б божевільним і до праці з такими умовами ніхто не візьме.

Чомусь люди завжди думають, що в землеробстві треба працювати більше, ніж на фабриці, а отримувати менше. Тому люди в містах жили завжди культурніше, ніж у селах. Це теж породжувало клясовість та клясову ворожнечу й руйнувало національну єдність.

Які закони, такі й наслідки.

В наслідок таких умов в землеробстві, підчас революції майже всі землероби підтримали марксистів-большевиків, які обіцяли краще життя не тільки працівникам промисловости, але й працівникам землі. Коли ж марксисти-большевики захопили владу, то ці ж землероби вмирали на праці від перевтоми та голоду, а за збирання колосків на колхозних полях їх карали смертю, або засилали з рідного краю на каторгу, називаючи каторгу вихованням.

За московського большевизму працівники землі (колхознікі) живуть на 10% своєї праці. Решту, 90% ,забирають москалі. Технічно це робиться так:

Кожного року колхоз одержує плян здачі хліба і всієї продукції. Навмисно плян цей надається такий великий, щоб колхоз ніяк його не міг виконати повністю. Тоді колхозу дозволяється залишити собі 10% від зданого хліба державі, а решта невиконаного пляну залишається на слідуючий рік як борг.

На випадок непередбаченого великого урожаю, цей борг визискується з колхозу і таким чином знову можна взяти собі лише 10% зданого хліба.

Коли ж урожай нормальний, то борг накопичується за декілька років.

Підчас святкування „ювілею октябрської революції" борг колхозам прощають за декілька років, а за рік або два залишають на випадок непередбаченого великого урожаю. Таким чином кожний колхоз завжди має державі борг, а тому ніяк не може залишити собі більше, як 10 відсотків урожаю. Цих 10% щорічно розподіляється на трудодні колхознікам.

5. ЗЕМСТВО

Незадовго до свого падіння московський цар та його уряд так обледачілися, що зовсім не думали про свій нарід, не кажучи уже про поневолені нації, яких уже на той час було дуже багато. Цар та його уряд гадали, що нарід існує лише для того, щоб урядові та цареві добре жилося, а не навпаки.

Щоб полегшати собі роботу, уряд порішив зорганізувати керівництво із населення. Це керівництво було назване „Земство".

Нове керівництво було корисне народові. Уряд був нездібний керувати, бо він складався з нездібних людей-паразитів.

Земство почало керувати дуже активно. Але головна влада всежтаки належала цареві та його нездібному урядові, котрі

своєю безглуздістю лише заважали прогрес. Адже постала нібито держава в державі. Уряд збирає з народу свій податок, так званий державний податок, земство збирає свій — земський податок. Поруч з державними установами з'явилися земські установи, з такою ж кількістю різних службовців і чиновників.

Взагалі утворилося два уряди. Нарід змушений був утримувати подвійний державний апарат.

Виведений з терпіння нарід прогнав царя з його нездібними урядовцями, поміщиків та з ними й земство.

Князів в той час уже не було. Ще за декілька століть до земства всі князівства були заступлені одним московським царством, а князі одним царем.

Слова „князь", „барон", „граф" залишалися як титули, якими цар нагороджував свою воєнщину. То були самі некультурні і малообразовані люди. Вони лише добре знали з яких частин складається рушниця, в той час, як японці вже знали і вживали кулемети.

Помістья (маєтки) за часів земства ще залишалися і поміщики були до самої революції. Але в революцію вони дуже потерпіли та багато з них заплатили своїм життям за некультурність свого уряду та царя.

Ото ж, коли б в уряді були найздібніші та найкультурніші люди, то непотрібно було вживати другого уряду — земство. Лише треба було дати для кожної нації свою владу і свою мову та провести цілу низку розумних реформ. Але для цього треба розуму і чесности, а цих якостей якраз не було. Тому і революція сталася, що замість національної свободи і абсолютної рівноправности і незалежности усіх націй, був визиск, поневолення і русифікація, чого і тепер домагаються білі росіяни. Але добровільно в ярмо ніхто не полізе, аби тільки вдалося скинути червоних росіян.

Таким чином сам уряд зі своїм царем, своєю некультурністю та безініціятивністю довели московську імперію до революції. Прийшлось тікати.

Ото ж — за дурною головою та й ногам нема покою.

6. ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО

Часто буває після війни, або після державного перевороту, або після революції таке економічне положення, що з нього трудно вийти. Промисловість дезорганізована, велика кількість людей без праці, продуктів не вистачає, сировини немає, ціни порушені, гроші обезцінені, державна каса порожня. Багато

підприємств не працюють, бо нема сировини і палива. Працівники страйкують, вимагаючи покращання життя.

Безробітні працівники вимагають праці лише за своїм фахом. Навіть лікарі вимагають праці за фахом, коли нема хворих.

Аби покращати матеріяльний стан працівникам, уряд збільшує платню. Але зі збільшенням платні працівникам, ціни зростають більше ніж платня. Це породжує інфляцію і відбиває у людей бажання зберігати гроші. Населення держави пролетаризується. А цього тільки й чекає марксизм.

Бо марксизм не може прийти до влади в тій державі, де багате населення, та й керувати багатим населенням марксизм не вміє. Марксизм може керувати лише пролетаріятом. Тому ніяк не можна доводити населення до пролетаризації. Уряд, який не вміє хутко знайти виходу з цього зачарованого кола, падає.

Були такі випадки, що люди все своє життя зберігали гроші, аби у старості себе забезпечити. Але в наслідок війни сталася інфляція і всі ті гроші, що чоловік заробив за ціле життя, можна стало заробити і прожити в один місяць. Це однаково, як би цього чоловіка хтось пограбував.

Але де ж вихід? Замінити гроші новими, більш цінними, це значить остаточно пограбувати ті нещасні родини, дідусів і бабусь, котрі все своє життя працювали за ці нічого не варті гроші.

7. ПАРАЗИТИ

Паразити бувають на рослинах, на тваринах та в людському суспільстві.

Найнебезпечніший ворог паразитів є культура, бо культура не дозволяє паразитизму ніде.

За московського царату паразитизм в людському суспільстві набув свого зеніту перед революцією. Головним паразитом була пануюча російська нація. Вона, за допомогою своїх губернаторів і різних чиновників та поміщиків, керувала поневоленими націями. Своїм безглуздим керівництвом вона зпролетаризувала більшу частину населення. Адже паразитизм розлаламував кожну націю на кляси та чинив ворожнечу поміж клясами.

Паразитами в той час були нідочого нездібні люди, які внаслідок аморального життя й відсутности фізичної й, що найгірше, розумової праці, зовсім виродилися. Ці люди були вже нездібні ні до фізичної, ні до розумової праці. Але вони

керували державою. А тому їх керівництво було дуже погане. Вони сиділи в урядових кріслах і чванливо та самозадоволено всміхалися з того, що вони мають титул, який залишився їм від десятистепенного прадіда, що своєю хоробрістю вислужився у якогось царя на війні з варварами, яким він був і сам і за це одержав титул.

Ці люди були постійними візитерами барів, ресторанів, цирків, рулеток. Їх діти часто були розумово дефективними, а тому нездібними до навчання, хоч вони теж були майбутніми керівниками держави.

Багато ці люди їздили поза кордоном. Багато дечого бачили й чули. Багато витрачали грошей. Але написати книжку про те, як люди живуть в інших країнах, вони були нездібні.

Деякі з них намагалися писати мемуари, але так погано і нецікаво, що після їх смерти їх же діти, недочитавши їх до кінця, викидали їх у сміття, а сміття йшло у гній — в цьому лише й була користь.

Такі люди-паразити вважали себе „висшім обществом", тобто шляхетними керівниками держави, а до дійсно шляхетних поневолених націй, якими вони керували відносилися з презирством, мовляв — це „мужікі".

Паразити навіть вважали себе інтелегенцією.

Я запитав одну княгиню: „Який фах мав ваш чоловік?"

Її занадто це обурило.

„Зачєм єму фах? Он бил князь", — відповіла вона мені.

Але відомо всім, що коли б її чоловік закінчив якийсь вищий учбовий заклад, то він би мав фах в залежности якого факультету він закінчив.

Сама княгиня в дитинстві мала вісім репетиторів, але і це їй не допомогло отримати навіть середньої освіти.

Отакі нідочого нездібні люди за царату й були паразитами.

В суспільстві того часу були паразити й іншого типу. Ось, наприклад, безробітні працездатні люди. Хоч вони й погано харчувалися і одягалися, але всеж таки вони і одягалися, і харчувалися та й спали не всі надворі. За чий же рахунок вони жили чи животіли? Безумовно, що за рахунок тих, що так або інакше, але ж працювали.

Але такі люди мусіли бути паразитами незалежно від їх бажання чи небажання.

Дехто скаже: „Як же другі люди здобували собі працю?"' На це треба відповісти, що, коли б ці безробітні здобули собі працю, то інші залишилися б без праці і було б теж саме.

Які закони, такі й наслідки.

Було багато людей, котрі не вважалися, як безробітні, але всеж таки вони ніде не працювали. А жили вони краще, ніж працюючі.

Наведемо такий приклад.

Деякі жінки мають собачку або й дві, поперше для забави, а подруге це дуже модно, коли якась пані іде з собачкою, а як з двома, то й щекраще. Дітей вони не мають, бо не люблять виховувати їх. Багатства нема куди дівати. До культури їх не тягне, бо в культурі вони нічого не тямлють.

До обслуговування цих собачок вони наймають жінку. Звичайно таку, у котрої багато дітей. От батько не може заробити на прохарчування цих дітей, тому жінка, як добра дружина й добра мати для своїх діточок, допомагає заробляти своєму чоловікові на прохарчування своїх діточок.

Ось, коли вона вимиє цих собачок в теплій ванні з туалетним милом та надушить їх духами, то вони так приємно пахнуть, що собачого запаху навіть нечуть. Коли на собачках підростає шерстка, їх везуть в перукарню та підстригають їх помодному.

Найнята жінка у господарки й ночує, бо може котрась собачка уночі захоче зпорожнитися, то треба на неї надіти покривальце, щоб вона не простудилася, та вивести надвір. Або інколи собачки обідяться на вечері, тоді ця жінка повинна ветеринара викликати у ночі, бо людський лікар в цих ніжних тваринах нічого не розуміє.

Але справа не в собачках. Справа в тому, що ця господарка не вважається безробітною, бо її чоловік заробляв якимсь чином так багато, що хватало їй, її собачкам, ще й на утримання наймички для собачок.

Чоловік цієї господарки теж ніде не працював і лише інколи виїжджав за кордон прогуляти та програти в рулетку або в карти зібрані з українців гроші.

Все було б гаразд, але оця нахабна наймичка інколи каже, що її діти жалкують, що вони не собаки. Хто тут винуватець? Чи не закони?!. Які закони, такі й наслідки.

Не можна сказати, що пануючі паразити були злі люди. Аж ніяк. Вони дуже прихильно відносилися до змученого ними ж і обіднілого населення. Вони утворювали багато різних допомогових і жалібничих комітетів.

Наприклад існували такі комітети: Комітет допомоги гувернанткам, Комітет допомоги бідним студентам, Комітет допомоги інвалідам війни, Комітет допомоги покаліченим працівникам, Комітет допомоги хворим наймичкам, і багато інших.

Всі ці комітети збирали з населення пожертви та утворювали гульбища для багатих людей, аби тим допомогти своїм жертвам. До того ж у цих комітетах кожен збанкротований, або пропившийся князь, або граф, або барон міг знайти собі пристійну роботу. Бо незручно ж було графу або барону йти в

прислужники, або в псарню чи до конюшні такого ж графа або барона.

У цих комітетах було багато службовців і всі вони одержували добру платню. Ці службовці теж були паразитами, хоч і служили у комітетах допомоги безлічі нещасних.

Одна російська цариця до того була добра, що навіть для кішок і котів утворила приют-пансіон і належну прислугу поставила із людей. Це не сатира, а історичний факт. Ось до якої дегенерації дійшли паразити за російського царату.

Після революції і приходу до влади марксистів поневолені нації не позбулися паразитизму над собою.

Попередні паразити були частково знищені, частково повтікали за кордон і пішли працювати прислугами туди, де вони раніше нещадно витрачали людські гроші та піячили.

На їх місце прийшли нові паразити: марксистські вожді, ЧК, ГПУ, НКВД, МВД, сексоти, партійці і закордонні п'ятиколонники.

Всі нові паразити утримуються за рахунок поневолених Москвою націй.

8. ПОДАТОК ЗА МАЙНО ТА ЙОГО НЕГАТИВНІ СТОРОНИ

З того часу, як існує московська імперія, існують й її податки.

Як і все московське, податки були самі безглузді. Існував так званий подушний податок. Це значило, що, чим більше родина (чоловік і жінка) мала на утриманні дітей та дідусів і бабусь (батьків чоловіка й жінки), тим більше вона платила подушного податку.

Був податок на різне майно і на тварини. Це дуже складний податок, бо він вимагав утримувати величезну кількість чиновників для ведення обліку і оподаткування. Значна кількість цього податку йшла на утримування безлічі чиновників і інспекторів.

Коли стали збирати податок за помешкання по кількості вікон, люди стали вікна замуровувати.

Коли стали збирати податки за помешкання по кількості труб, тоді появились „курниє ізби" — будинки без труб.

Які закони, такі й наслідки.

Крім того податок за майно ніколи не може бути математично справедливим.

За що більше треба брати податку, за корову, чи за коня? За швейну машину, чи за пишущу? За майстерню, чи за крамницю? За радіоприємник, чи за телефон? За трактор, чи за

автомобіль? За комбайн, чи за молотилку? За ровер, чи за плуг?

Совєти це питання розв'язали б з точністю до сотої частини копійки та ще й з урахуванням соціяльного походження господаря, але нормальнодумаюча людина скаже, що тут ніяка логіка не найде справедливого оподаткування.

Ось чому не можна вживати оподаткування майна.

До того ж ніяке майно прибутку не дає. Прибуток дають лише люди. Майно є тільки інструмент в руках людини. Цей інструмент може бути і занадто великим — фабрика, і занадто малим — атом або навіть його частина.

9. ПРИБУТКОВИЙ ПОДАТОК ТА ЙОГО НЕГАТИВНІ СТОРОНИ

Давно вже люди гадають, якого вжити податку, щоб він був якнайбільше досконалий, простий та щоб він менш вимагав обслуговуючого персоналу. Бо поки той податок дійде до державної скрині, то майже половина його витрачається на утримання обслуговуючого апарату.

Отже стали вживати так званого прибуткового оподаткування.

Коли, хто і де придумав це прибуткове оподаткування, цього я не знаю. Знаю лише, що це прибуткове оподаткування вважається як найсправедливіше, бо чим більше господар має прибутку, тим більше він платить й оподаткування. На перший погляд таке становище здається дійсно справедливим.

Коли ж подумати, то бачимо такі негативні риси прибуткового оподаткування:

1) Не скрізь вживається бухгалтерський облік;

2) Без бухгалтерського фактичного обліку не можна виявити прибутку господарства, а тому й податку.

3) Потрібні занадто великі штати інспекторів, котрі б контролювали бухгалтерію господарств, підприємств та установ, крім службовців, які збирають податок;

4) Деякі господарі вживають дві бухгалтерії. Одна для інсперкторів, друга (правдива) для себе.

5) Уряд зацікавлений у тому, щоб прибутки підприємств збільшувались, бо від цього збільшується податок, тобто прибуток держави.

6) Обезцінюється гроші тому, що працівники вимагають збільшення платні, а господарі збільшують ціни на товари і так без кінця.

7) Відсутність стабільности грошей вимушує населення відмовлятися від збережень, а цьому є наслідок пролетаризація працівників і поділ нації на багатих і бідних.

8) У вільних державах пролетаризація населення є явище небезпечне. Пролетаріят починає шукати кращих форм економіки. Починаються революційні рухи. За допомогою брехливих обіцянок марксисти приходять до влади і остаточно зпролетаризовують усе населення, а революційний рух усувають терором.

Можна навести ще багато недоліків прибуткового оподаткування. Читач напевно погоджується з цією критикою.

Але дуже наполягає питання: яке ж оподаткування повинно бути?

Політики, які не можуть уявити собі наперед реальної дійсности, на всі питання відповідають розпливчасто. Аби не мовчати. Ось приклади:

Оподаткування повинно бути „справедливе".

Соціяльний устрій повинен бути клясократичним або безклясовим і у всякому разі „справедливим".

Економіка повинна бути „справедлива".

Земельний устрій повинен бути такий, який є „найрентабельніший", при якому земля дає „найбільший урожай".

Зрозуміло, що йти за такими гаслами, як „справедливість" та „найбільший урожай", це однаково, як іти з зав'язаними очима, або йти за гаслом „Фабрики — робочим, земля — крестянам".

Ніхто не знає, що буде розумітися під словом „справедливість" та яким засобом здобуватиметься найбільший урожай.

Большевики теж уважають, що у них все устроєно „справедливо" і земля дає найкращий урожай, хоч люди й вимирають з голоду.

Адже треба вимагати від наших українських політиків зовсім конкретних відповідей на всі запитання.

ЧАСТИНА ДРУГА

10. НОВІ ПІДСТАВИ МОРАЛІ Й ЕКОНОМІКИ ДЛЯ ПОБУДОВИ НЕЗАЛЕЖНОЇ СОБОРНОЇ УКРАЇНИ

Побудувати добрі порядки на поганих підставах-законах неможливо.

Як добрий будинок на поганому фундаменті руйнується, також і кожна держава руйнується, коли вона існує на поганих законах.

Ніякі кари не покращають моралі людської, коли погані закони.

Ніяка праця не зробить чоловіка багатим, коли вона не оберігається законом.

Якщо в якійсь державі насувається революція, або бувають страйки робітників, або діється партизанська війна, або люди тікають за кордон із своєї батьківщини, ци визначає і лише це, що у законах цієї держави є якісь хиби, якісь недоліки.

Тому у названих випадках треба негайно переглянути закони з метою усунути ті причини, які викликають оці негативні явища в суспільстві та тим самим задовольнити людські бажання.

Взагалі природа побудована так, що має зв'язок і послідовність поміж явищами. Не виключається з цього правила й державне керівництво.

Кожен, хто вчився в школі, пам'ятає, що коли добрий учитель, то добрі й учні, коли ж учитель не відповідає вимогам школи, то учні недисципліновані й вчаться погано. Коли вчитель поганий, то навіть добрі учні будуть вчитися погано й поведінка їх буде погана і навпаки, у доброго вчителя навіть слабі учні розуміють науку та нечесні стають чесними.

Як учитель повинен бути прикладом або зразком для учнів, так уряд повинен бути зразком для громадян.

Є історичне правило, що кожен нарід заслуговує свого уряду. Це невірно. Це правило треба замінити другим правилом, яке існує в природі стільки часу, скільки існує жива природа і тим більше люди і керівництво серед людей. Це прави-

ло дуже старе, як і сама природа, але його ніхто не відкрив. Природні правила не утворюються людьми, а відкриваються, винаходяться людьми.

Це природнє правило таке, що кожен уряд підносить ч е с н і с т ь і культуру свого народу до висоти своєї власної (урядової) чесности й культури. Хто не вірить цьому, хай перегляне всю історію з початку до сьогодні.

Я підкреслюю слово „чесність" у цьому правилі лише тому, що це явище „чесність" в нашій українській історії під чужим урядом є найболючіше. В других умовинах слово „чесність" у цьому правилі слід пропустити, бо „чесність" є складовою частиною поняття „культури".

Дехто каже, що теорія і практика завжди розходяться.

На це треба сказати, що це буває лише тоді, коли теорія нереальна. Але не навпаки. Бо практика завжди реальна. І практикою теорію перевіряється — чи вона є реальною.

Для ясного зрозуміння припустимо такий приклад:

В якійсь державі уряд мільйон років дотепер, (бо тепер таких урядів немає, якщо не рахувати совєтсько-російського) видав закон, що всі громадяни повинні ходити головою вниз, а ногами доверху. Але цей уряд на другий же день побачив, що цього закону ніхто не виконує — хоч стріляй, бо цей закон нереальний.

Тому й совєти багато людей розстрілюють, що їх закони нереальні, протиприродні, як, наприклад, закон проти приватної власности.

Або ще ось приклад.

Один цар видав наказ, що всім громадянам, крім урядовців, суворо забороняється красти чуже майно та обманювати один одного, а за порушення цього закону конфіскувати половину украденого майна, або, коли злочинник уже встиг сховати те майно так, що не можна знайти, а тому й конфіскувати, то виносити тому злочинникові догану. Також виносити догану за обманювання людей.

Але на другий день у цього царя й корону його міністри вкрали. Та на тому й припинилось його царювання.

Адже кожен закон має свої відповідні наслідки або природні, або неприродні. Якщо закон природній, то й наслідки природні, коли ж закон неприродний, то й наслідки неприродні та розходяться з законом.

Будуючи конституцію Незалежної Соборної України, ми повинні взяти до уваги все сказане у першій частині цієї книжки та напочатку цього параграфа.

1. У р я д повинно утворювати на засаді в и б о р н о с т и, бо тільки тоді найчесніші, найздібніші, найталановитіші люди прийдуть до уряду.

2. Економіка повинна будуватися на заробітку працівників. Заробіток працівників повинен бути аргументом, а всі останні державні питання грошевого (економічного) порядку повинні бути функціями заробітку — податок, ріст господарства, соціяльне утримання непрацездатних людей (дітей, старших, інвалідів і тимчасово хворих) витрати на ріст культури, утримання охорони держави й утримання уряду.

Коефіцієнти цих функцій визначаться самим життям.

3. Податок повинен бути функцією заробітку працівників, а не функцією прибутку господарства.

4. Ріст господарства повинен бути функцією заробітку працівників, а не функцією прибутку. Бо ріст господарства це і є прибуток господарства.

5. Ціни на товари є функцією господарських витрат. Це є функція найскладнішого аргументу. Аргументом ціни є сума усіх витрат господарства: 1) платня працівникам, 2) податок, 3) ріст господарства або прибуток, 4) вартість сировини, 5) утримання та ремонт інвентаря, 6) амортизація інвентаря.

Ціни на товари в жодному разі не повинні установлюватися урядом. Ціни мають право устатковувати лише самі господарі згідно державного закону.

6. Плановість виробництва (також і землеробства) повинна утворюватися системою замовлень потрібних товарів для торговельних підприємств.

7. Затруднення працездатних людей утворювати правом кожного працівника вибирати собі працю згідно свого бажання з усіх наявних запрошень до праці. В випадку, коли жодна з пропонованих праць не подобається працівникові, він має право сам започаткувати виробництво замовлених торгівлею товарів (бракуючих), отримуючи на це державний кредит. Аби він мав ініціятиву та здібність до цього виробництва. Тим самим забезпечувати ініціятиву праці кожному робітникові.

8. Культура повинна будуватися на законі абсолютної свободи, чесности й шляхетного національного почуття громадян.

9. Чесність виховувати на підставі абсолютної свободи й матеріяльному задоволенні людей. Тоді непотрібні будуть в'язниці та „ісправітельниє лагері" — каторга совєтського типу.

10. Пошана, ввічливість та титулування громадян повинні утримуватися відповідними законами.

11. Всі українські закони повинні оберігати абсолютну свободу людей від засягань, які можуть бути з боку людей, які хотіли б реставрувати паразитизм. В жодному разі закони не повинні обмежувати свободу людей.

12. Уряд повинен служити нації, а не навпаки, як це було за панування білих росіян і є за панування червоних росіян.

Тому уряд повинен відповідати за те, щоб не було бідних та жебраків серед народу.

Уряд повинен забезпечувати все населення своєї нації матеріяльно та оберігати свободу кожного громадянина і нації цілковито, а не колективу, у котрому кожен член є невільник, хоч колектив зветься вільним.

Боюся, що читач уже мабуть обвинувачує мене за загальні вирази і неконкретність у цих 12 засадах, як я обвинувачував наших політиків у їх розпливчастих відповідях. Тому попереджую читачів, що всі ці засади в дальшому змісті книжки розглянено зовсім конкретно кожну окрему і, навіть більше, є повторення роз'яснень у зв'язку з різними питаннями.

Тих, хто не визнає:

1) принципу виборности уряду,
2) економіки побудованої на заробітку працівників,
3) людського податку,
4) росту господарства, як функції заробітку працівників,
5) свободи цін без паразитизму,
6) системи замовлень товарів,
7) гарантії для працездатних людей на свобідний вибір і ініціятиву праці,
8) розвитку культури при абсолютній свободі,
9) можливости побудови, а не довголітнього виховання, ідеальної чесности принципом абсолютної свободи,
10) шляхетности в кожній людині,
11) оберігаючої, а не караючої мети законів,
12) уряду, як чергового службовця у національному будинку, —

прохаю цю книжку нечитати.

11. УРЯД

Головним керівником України та її уряду, Української Національної Ради, повинен бути Гетьман.

Гетьман повинен мати приблизно такі права, як Президент ЗДА.

Українська Національна Рада повинна складатися із:

1) Гетьмана,
2) радників Гетьмана, по одному від кожної области,
3) урядників (депутатів) по одному від кожного повіту,
4) міністрів.

Керівниками областей, повітів, міст і сіл повинні бути відповідні голови.

Населення кожного міста і села повинно бути розподілено по терену на сотні родин, а кожна сотня на десятки родин.

При розподілі родин на сотні і десятки не слід дотримуватися точности.

У десятку може бути від 9 до 18 родин, а в сотні може бути від 9 до 18 десятків. Керівником кожної сотні повинен бути сотник, а керівником кожного десятку повинен бути десятник.

Кожний десятник і сотник повинні мати точний список свого населення з усіма відомостями про кожну людину окремо, починаючи з дня її народження.

Гетьман, радники Гетьмана, урядники УНРади, міністри, голови областей, повітів, міст і сіл, сотники і десятники загальним словом у дальшому змісті цієї книжки будуть називатися урядовцями.

Всі урядовці, починаючи з Гетьмана і кінчаючи десятником, з відомих уже раніше причин (перша підства побудови Української Держави) повинні бути виборними. Всі кандидати на урядові посади, а тому і всі урядовці без вийнятку повинні бути за національністю українці, як збоку батька, так і збоку матері.

Інші нації на урядові посади в Україні претендувати не будуть також, як ми ніколи не претендували і не будемо претендувати на урядові посади в інших державах навіть там, де українського населення дуже багато відсотків, як наприклад, Сибір, Польща і інші.

Після звільнення усіх націй від російського панування, кожна нація отримає свою державність. Тому, якщо хтось із чужинецьких націй побажає отримати державну посаду, може виїхати до своєї національної держави і там отримати посаду хочби президента або навіть і цара. Коли ж така людина не має сміливости сама виїхати, то треба їй негайно допомогти.

Інтернаціоналістів і федералістів, які бажають бачити в уряді чужинців, можна і навіть треба вислати до таких держав, де в уряді будуть чужинці, а не українці. Таким чином усі будуть задоволені за принципом абсолютної свободи: отримуй — чого бажаєш.

Трошки я відхилився роз'ясненнями.

Вибирати всіх урядовців на 5 років. Вибори провадити прямим, рівноправним і тайним голосуванням. Починати вибори треба обов'язково зверху, тобто з Гетьмана і кінчати десятниками. Цьому є психологічна причина.

Вибори різних категорій урядовців провадити не одночасно. Після вибору Гетьмана провести вибори радників, потім

урядників УНРади, потім обласних голів і так інших урядовців аж до десятників.

Гетьмана України повинні вибирати всі дорослі українці всієї України. Інші урядовці вибираються відповідними теренами:

радники і голови областей — областю,

урядники і голови повітів — повітом,

голова міста — дорослими українцями міста,

голова села — дорослими українцями села,

сотник — дорослими українцями сотні,

десятник — дорослими українцями десятка.

Міністри повинні призначатися згідно Української Конституції, яка буде затверджена УНРадою.

Усі голови, обласні, повітові, міські, сільські, повинні мати своїми радниками керівників місцевих міністерських установ і добровільних представників із населення.

Керівники міністерських установ призначатимуться відповідними міністерствами, але обов'язково за згодою місцевого голови.

Добровільні представники із населення не повинні вибиратися або призначатися, а сами заявляють голові своє бажання. Можливо, що це будуть найактивніші і найініціятивніші члени місцевої Національної Ради. Добровільних радників може бути дуже багато і дуже мало, і зовсім не бути.

За всі розв'язки питань відповідає голова, а тому він має право не погодитися зі своїми радниками і передати питання у вищу інстанцію.

Але і кожен радник, чи то керівник установи, чи то добровільний радник із населення, коли він явно бачить, що питання розв'язано невірно, має право передати це питання у вищу інстанцію.

Радниками сотника і десятника є загальні збори сотні, або десятка.

12. ОПЛАТА ПРАЦІ

Як уже було сказано попереду, економіка в Україні повинна будуватися на заробітку працівників.

Робота працівників повинна оплачуватися за 11 ступенями або щаблями. Тому і працівники повинні бути розподілені на 11 категорій.

Таблиця додається.

Кожна категорія працівників отримує відповідний ступень оплати праці, або пенсії вразі тимчасової хвороби, інвалідности, або за віком (60 років).

Працівники, яким потрібна щоденна теоретична підготовка, практично працюють 4 години, а останні 4 години використовують для теоретичної підготовки (учителі, лікарі, агрономи і подібні).

Жінки працюють 4 години денно, а при потрібній теоретичній підготовці, 2 години практично та 2 години готуються теоретично. Отримують жінки за працю на годину однаково з чоловіками за однаковий фах.

Пояснення до оплати праці урядовців і стражників

Десятники (урядовці) й сотники (урядовці) отримують платню за 2 дні на місяць. Останній час вони працюють як звичайні громадяни за своїм фахом. Але відповідають за порядок і повність влади мають увесь час.

Стражники (цивільні) отримують платню згідно таблиці оплати праці за фактично витрачений час і повність влади мають увесь час.

Урядники УНРади отримують платню лише під час виконання урядової праці. Останній час працюють за своїм фахом як звичайні громадяни.

Військові стражники (повітові й обласні), голови сіл, голови міст, голови повітів, голови областей, радники Гетьмана і Гетьман України отримують платню щомісяця повністю згідно таблиці оплати праці і працюють ввесь час як урядовці на протязі 5 років до нових виборів.

Землероби повинні отримувати однакову платню з фабричними працівниками і працювати теж 8 годин денно.

Шкідлива для здоров'я праця, або важка, повинна оплачуватися дорожче на декілька відсотків за добровільним погодженням працівника.

Молодь обидвого полу, котра не навчається в школах від 15 до 18 років та жінки, які не мають дітей, повинні працювати 8 годин денно і платню отримувати відповідно до фаху.

Чоловіки від 18 до 60 років повинні працювати 8 годин. Перевантаження працею з боку господаря на шкоду здоров'я працівника треба вважати як злочин і карати штрафом. Але, коли працівник забезпечений державою від безробіття, то він сам ніколи не дозволить перевантажити себе тяжкою працею на шкоду здоров'я.

Із таблиці оплати праці ми бачимо, що вартість виробленої продукції кожним працівником за місяць, дорівнює його заробіткові, податкові і росту господарства, в якому він працює.

ТАБЛИЦЯ

оплати праці, податку, росту господарства, оплати пенсій і стіпендій та вартости виробництва кожного працівника за місяць в українських карбованцях.

Щаблі або ступні	За годину праці	за день праці (8 годин)	За місяць праці (25 роб. днів)	Податок за місяць	Ріст господарства за місяць	Пенсії на місяць	Стипендії на місяць	Вартість виробленої продукції за місяць
1	0,10	0,80	20	20	10	10	5	50
2	0,15	1.20	30	30	15	15	5	75
3	0,20	1.60	40	40	20	20	5	100
4	0,30	2,40	60	60	30	30	5	150
5	0.40	3.20	80	80	40	40	5	200
6	0,50	4.00	100	100	50	50	5	250
7	0,60	4.80	120	120	60	60	5	300
8	0,70	5.60	140	140	70	70	5	350
9	0,80	6,40	160	160	80	80	5	400
10	0,90	7,20	180	180	90	90	5	450
11	1,00	8,00	200	200	100	100	5	500

РОЗПОДІЛ ФАХІВЦІВ

за щаблями оплати праці і пенсій.

Щаблі	КАТЕГОРІЇ ПРАЦІВНИКІВ
1.	Звичайні працівники без фаху.
2.	Фахівці: Ковалі, тесляри, шевці, кравці, каменяри, фарбарі, трактористи, машиністи, шофери, канцелярські працівники і рівні їм фахівці.
3.	Фахівці з середньою освітою і рівні їм: Цехові керівники, бухгальтери, артільні керівники, техніки, керівники дрібних установ, вчителі початкових шкіл, агрономи, фершали. Десятники (урядовці) і Стражники десятків.
4.	Фахівці з інстітутською освітою і рівні їм: Учителі середніх шкіл, лікарі, керівники установ, головні бухгальтери, старші агрономи, землеміри, інженери. Сотники (урядовці) і Стражники сотні.
5.	Фахівці з університетською освітою і рівні їм: Викладачі вищих шкіл, старші лкарі, старші інженери. Голови сел і міст і Стражники сел і міст.
6.	Фахівці з університетською освітою і професорським титулом і рівноцінні їм фахівці промисловости і землеробства. Голови повітів (урядовці) і Стражники повітів (військові).

Щаблі	КАТЕГОРІЇ ПРАЦІВНИКІВ
7.	Фахівці з професорським титулом і видатними науковими і технічними заслугами і рівноцінні їм. Обласні Голови (урядовці) і Обласні військові Стражники.
8.	Працівники Акаемій Наук і рівноцінні їм фахівці промисловости, землеробвтва, науки і мистецта. Урядники УНРади і Міністри.
9.	Президенти Академій Наук і рівні їм. Радники Гетьмана.
10.	Гетьман України.
11.	Гетьман України, коли він після скінчення п'ятирічного терміну, вибраний вдруге.

Податок витрачається державою на утримання непрацездатних людей (дітей, тимчасово хворих, інвалідів і старих від 60 років і вище) урядового апарату і охорони держави (армії).

Тому кожному працівникові потрібно заробляти виключно на своє власне утримання і багатіння.

Всякий покликаний до армії працівник не має причин турбуватися за свою родину, бо кожний член його родини має свою матеріяльну базу.

Решта податку повинна витрачатися державою на державне будівництво і культуру і тим затруднювати вільних від праці людей (безробітних) коли вони будуть.

Але за цією системою працівників усіх фахів (крім лікарів) скорше не буде вистачати, ніж вони будуть незатруднені (безробітні).

Тому наймичку (прислугу) для собачки за цією економічною системою знайти буде неможливо.

Жаль буде собачок, а не дітей, а покищо навпаки.

13. ПОДАТОК ТА РІСТ ГОСПОДАРСТВА

Як ми бачили попереду, усі податкові системи, які існували і зараз існують за російського панування, застаріли, вони несправедливі, дуже складні, важко піддаються контролю, багато потребують працівників, паперу і часу і дорого коштують. Всі ці податкові системи ми повинні скасувати в Україні, бо вони мають помилкову підставу.

Не можна оподатковувати майно тому, що майно, яке б воно не було, не дає прибутку.

Прибуток дають лише люди.

Візьмемо для прикладу будьяку фабрику, землеробське господарство, саму складну чи навпаки саму просту машину, яку завгодно тварину. Коли біля усіх цих перелічених об'єктів не будуть працювати люди, то ці об'єкти користі для людей не дадуть, які б вони складні чи прості не були. Корова — живий організм, але теж, якщо її людина не буде годувати, напувати, доїти і таке інше, то вона користі для людей не дасть, хіба тільки шкоду. Тому висновок лише такий, що прибуток дають тільки люди, а не капітал, або яке завгодно майно. Бо і сам капітал будується людьми і є прибутком від людської праці.

Всяке господарство, в якому працює людина, є лише інструментом в руках людини або просто сокирою. То хіба ж за сокиру податок можна брати?

Так ось чому ми повинні застосувати єдиний податок на працездатних людей від 15 до 60 років.

Податок за працюючого у господарстві людей повинно виплачувати господарство, незалежно від того, чи воно одноосібне, чи воно акціонерне, чи воно державне, чи належить самому працівникові.

Таким чином працівник отримує свою платню повністю на руки.

Податок за працюючого у господарстві людей повинно виплачуватися щомісяця або наприкінці місяця, або у першій половині слідуючого місяця у розмірі фактичного заробітку працівника. Працюючі по найму отримують на руки лише свою платню, а податок виплачується господарем безпосередньо десятникові. Ті, хто працює у свойому господарстві або майстерні, виплачують податок теж безпосередньо десятникові.

Крім податку, нараховується на заробітну платню 50% в користь підприємства для його росту. Це є прибуток підприємства, незалежно кому воно, це підприємство належить, чи воно державне, чи воно акціонерне, чи воно односібне. Господар має право отримувати із свого підприємства заробіток на один ступень більше ніж найвище оплачуваний його працівник. Коли ж господар бажає ще збільшити собі платню, бо він господар і на це має право, то він повинен обов'язково пропорціонально збільшити і платню всім своїм працівникам. Таке збільшення платні провадиться за рахунок росту підприємства, а не за рахунок здорожіння продукції виробництва, бо це буде паразитизм господаря і працівників над купівниками.

За порушення цих законів підприємство повинно конфіскуватися на користь держави, тому, що порушення законів є замах на чужу свободу.

Свобода дуже пильно повинна оберігатися українським урядом.

Землероби, котрі користуються найманими працівниками, платять податок за себе на один щабель вище, ніж найвище оплачуваний його працівник. Члени родини платять податок по 1-ому ступеню. Коли землероб-власник не користується найманими працівниками, він платить податок за 1-им щаблем.

При такій податковій системі ніхто не може ухилитися від виконання податку. Для збирання цього ж податку не треба спеціяльних збірщиків, інспекторів, бухгальтерів і т. д.

Кожний десятник наприкінці місяця обходить свій десяток з печатною відомістю, збирає податок з працездатних людей і тут же, не виходячи з хати, виплачує стипендії на дітей до 15 років і учнів, котрі навчаються у школах, незалежно від їх віку, а також пенсії і старим і інвалідам. Після збирання податку та виплати стипендій і пенсій, десятник повинен передати копію відомости з підсумками і останні гроші сотникові, а відомість залишити у себе.

Сотник повинен передавати голові села або міста лише копію підсумків по збору податку та виплати пенсій і стипендій у своїй сотні та решту грошей. Також статистичну відомість про склад свого населення.

Контрольором десятника є само населення десятка. Для цього збірочно-платнича відомість повинна вивішуватися на видному місці, де вона висить до слідуючого місяця, а потім кладеться десятником у архів.

14. ВАРТІСТЬ І ЦІНА

Вартість товару є грошовий еквівалент праці, витраченої на виробку даного товару і виміреної не кіловат-годинами або кінськими силами-годинами, а грошима, які були заплачені за працю на всіх етапах обробки товару, починаючи від землі і до його вжитку.

Коротше кажучи, вартість товару є кількість грошей, витрачених на виробку товару.

Таким чином вартість вимірюється грошима. Вартість є природне явище, так би мовити, законне явище. Бо закони можна вважати лише природні.

Ціна товару є грошевий еквівалент, на який товар обмінюється на ринку. Інакше кажучи, ціна є кількість грошей плачених купівником продавцеві за даний товар. Адже і ціна вимірюється грошима.

Коли б ціна залежала від тих же причин, що і вартість, то вона б завжди дорівнювала вартості. Але ціна часто залежить від штучних причин. Тому вона або більша за вартість, або менша. Коли ціна більша за вартість, то це шкодить купівникам, а коли ціна менша за вартість, то це шкодить господарству, яке виробляє цю продукцію. Коли господарство не припине виробництва, то від нього через деякий час нічого не залишиться. Господар стане жебраком, а працівники — безробітними.

Адже природньо ціна завжди повинна дорівнювати вартості.

Дуже часто буває, що ціна є ричажок, на якому сидить паразит. Паразити бувають завжди там, де є якась ненормальність. На здоровому організмі паразитів не буває.

Ненормальності бувають двох походжень:

1) Паразитивні ціни бувають, коли товарів не вистачає на ринку. Тоді ціни підносяться над вартістю в декілька разів. В той час можна торгівлею за місяць з карбованця зробить мільйон. Страдають купівники.

2) Паразитивні ціни бувають, коли виробництво працює без замовлень. Тоді товарів більше, ніж потрібно. Ціна менша за вартість. Страдає продуцент. Банкротує.

Незануздана торгівля завжди отримує більше, інколи в декілька разів, ніж продуцент і всі його працівники разом взяті.

Зануздання торгівлі законом, можна вважати, як обмеження чиєїсь свободи, бо ж збільшені ціни платить купівник продавцеві добровільно, коли їсти захоче, або чогось іншого потребує.

Але це вважати обмеженням свободи може лише нечесна людина, бо й гаманець з грошима віддає добровільно шляхетна людина бандитові, коли жити на світі хоче.

Не будемо шукати винуватців у обох випадках паразитивних цін, бо це не входить в нашу мету. Ми розглянули зв'язок між вартістю і ціною лише на те, щоб далі була зрозуміла економіка, якої ми повинні вжити в Україні, коли ми бажаємо позбутися паразитизму фактично і конкретними законами, а не козиряти порожнім словом „справедливість".

Інколи уряд, під час війни або після війни, або після революції, взагалі, коли економіка попадає в зачароване коло, або, так би мовити, в сліпий кут, сам призначає ціни на різні товари. Тому, що уряд не знає та й не може знати дійсної вартости товарів, бо це знають лише продуценти, ціни призначається приблизно. Коли уряд призначить ціну таку велику, що господарство отримує великі прибутки, то господарство пра-

цює і далі. Коли уряд помилиться в меншу сторону, то виробництво банкротує, або своєчасно припиняється.

Інколи господар припиняє своє виробництво з метою обманути свій уряд, бо він отримує малі прибутки. Тоді уряд, будучи некомпетентним у цьому питанні, збільшує ціну, а господар, отримавши таку перемогу, радіє.

Після звільнення України від большевицько-російського ярма, наш уряд в жодному разі цін на продукти праці призначати не повинен. Уряд повинен лише видати закон, що всі продукти праці повинні продаватися по ціні рівній вартості.

Ціни повинні призначатися самим господарством згідно цього закону. Щоб не було порушень закону і щоб не утримувати великої кількості інспекторів, бо від цього збільшуються витрати, а тому збільшується вартість і ціна продуктів, уряд повинен видати закон, що підвищення цін, порівняно з установленим порядком, карається штрафом, який дорівнює вартості господарства і всього майна, яке належить господарю.

Між іншим треба сказати, що висока чесність в нашій милій Україні повинна бути вироблена не в'язницями, не каторгою, не батогами, не розстрілами, не вішанням людей, не концентраційними лагерями, а лише штрафами за всяку нечесність.

Вартість повинна вираховуватися так: сумується всі витрати, які були зроблені на виробку даної продукції:

1) платня працівникам, в цьому і господареві,

2) податок державі, який дорівнює платні працівникам,

3) нарахування на ріст господарства (це нарахування не може перевищувати 50% платні працівникам),

4) вартість сировини,

5) утримання та ремонт інвентаря,

6) амортизація.

Все це складає вартість виробленої продукції за якийсь період часу.

Отримати вартість одного предмета або одного кілограма продукції може кожний шляхом ділення суми усіх витрат на кількість виробленої продукції в яких угодно одиницях або мірах.

Як бачить читач, витрати на ріст господарства входять у вартість продукції. Коли господарство не збільшується або в бік кількости, або в бік якости, то воно обов'язково зменшується, тобто слабіє і тихенько вмирає. Ось чому нарахування на заробіток працівників в користь росту господарства входить не лише в ціну продукції господарства, але й у вартість продукції. Тому ціна завжди повинна дорівнювати вартості.

Гроші, отримані на ріст господарства, не обов'язково повинні негайно витрачатися господарем на ріст господарства. Це власна справа господаря.

Про інтенсивність росту господарства можна суперечити скільки хто хоче, але про ріст спорити не можна, бо, коли господарство знищиться, це значить, що господар увесь час мав страту, тобто продавав свою продукцію дешевше, ніж вона коштувала.

Такого стану, що господарство не росло і не вмирало, не існує, тому, що все у світі прогресує: наука, техніка і взагалі вся культура.

Адже, коли господарство не буде прогресувати, тобто рости, воно відстане від усієї культури і умре.

Ціни продукції землеробських господарств, де бухгальтерський облік, з ліквідацією колхозів, в одноосібних господарствах у більшости вестися не буде, устатковувати на кожний рік таким чином:

У кожному повіті будуть державні маєтки (бувші совхози). У державних маєтках буде вестися бухгальтерський облік, як на фабриках (приватних і державних промислових господарствах). У кожному державному маєтку щороку вартість і ціна продукції устатковуватиметься згідно загального закону про вартість і ціну.

Приватні власники-землероби продаватимуть свою продукцію по тій же ціні, що і державні підприємства. У приватних власників-землеробів може бути різниця між ціною і вартістю продукції. У доброго господаря вартість буде або менша за ціну, або дорівнюватиме їй, як у державному маєтку. Коли ж господар не вміє розумно вести своє господарство, то у нього вартість буде більша за ціну. Такому господареві вигідніше буде продати своє господарство, а самому працювати за гроші. Так воно й буде інколи.

Керівництво — це саме головне у всякій справі. Тому і для звільнення України від російської червоної і білої імперії треба, перш за все, розумне керівництво, яке б утворило розумну державну, економічну і соціяльну систему і розумними заходами керувало так, що навіть ворог України, устрявши в ряди шляхетних українців-самостійників мусів би дбати на користь України.

15. ВАКАЦІЇ ДЛЯ ПРАЦІВНИКІВ

Всі працівники розумової і фізичної праці повинні користуватися двохтижневими вакаціями щорічно. Заробіток і податок за час вакацій, а також нрахування на ріст господарства ви-

плачувати повинно господарство. Це бухгалтерія повинна передбачати щомісяця заздалегідь на протязі року.

Коли хтось бажає збільшити собі вакації поверх норми, то додаткові вакації повинні даватися без плати за додатковий вакаційний час і подоток за той час повинен виплачувати сам працівник, а не підприємство (господарство), у якому він працював.

Коли ж хтось не бажає отримати вакацій, то він платні за час вакацій не позбавляється, а отримує її поверх заробітку за 2 тижні, які він працював під час своїх вакацій. Податок і нарахування на ріст господарства під час праці відпускника обов'язкові також, ніби то працював не відпускник, а хтось інший.

Це пояснення про працю відпускника лише законом повинно бути передбачено. Фактично ж ніхто від вакацій не відмовиться тому, що всі люди достатньо матеріяльно будуть забезпечені. За цією економічною системою не може бути бідних українців. Усі будуть багаті, чесні і шляхетні націоналісти. Ніхто не продасть своєї Батьківщини якомусь інтернаціоналові або федералістові, щоб потім знову надіти ярмо на шию своїй нації у своїй Батьківщині. Кожен буде мати особистий титул ученого фахівця. Титул буде визначати особисту культурність, талановитість, знання, вміння та навички громадянина, а не заслугу якогось прадіда, як це було у російських властителів, в той час, коли за титулами ховалась бездарність природня, або набута аморальним життям.

16. ПЕНСІЇ, СТИПЕНДІЇ, ЛІКУВАННЯ ТА ОСВІТА

Старі люди від 60 років і більше, інваліди і тимчасово хворі мають отримувати пенсію щомісячно у розмірі половини заробітку відповідного ступеня до їх фаху за освітою або за великою практикою.

Жінки пенсію повинні одержувати нарівні з чоловіками, тобто половину місячного заробітку відповідного фаху. Інакше кажучи, жінки пенсію одержують рівну до своєї заробітної платні за фахом набутим освітою або практикою. Тобто 4-годинна праця жінки на добу не зменшує її пенсії у старості або в інвалідності порівнюючи з чоловіком такого ж фаху.

Інваліди Визвольної (майбутньої) війни мають отримувати пенсію рівну до повного чоловічого заробітку за відповідним ступенем їх фаху незалежно від того, чи то чоловік, чи жінка.

Родина, у котрої є більше як одна дитина, незалежно від віку дітей, має отримувати стипендію на кожну дитину щомісяця по 5 карбованців доки дитині стане 15 років. Коли нема батька або матері, то стипендія повинна видаватися і на одну дитину до 15 років.

Коли дитина від 7до15 років не ходить до школи без поважних причин, то на неї стипендія не має видаватися.

Лікування для всіх людей має бути безкоштовне. За час перебування у лікарні хворі (діти і дорослі) грошового утримання не одержують, тому, що у лікарні все мусить бути безкоштовно.

Навчання у початкових школах має бути обов'язкове і безкоштовне. У середніх і вищих школах навчання мусить бути безкоштовне, але прийом за екзаменом.

Кількість місць у середніх і вищих школах в жодому разі обмежувати не можна. Я не маю часу пояснювати, чому це так. Але скажу коротко. За цієї державної, економічної і соціяльної системи Україна хутко вийде в ряди найкультурніших держав. Буде велика нестача високоосвічених людей і Україна може уподібнитися до ланцюга з однією розірваною ланкою. Коли ж колись прийдеться високоосвіченому шляхетному українцеві тимчасово попрацювати з сокирою в руках, а не в якійсь промисловій або землеробській лабораторії, то цим він лише затвердить свою культурність.

Всі учні середніх і вищих шкіл мають отримувати за учбові 9 місяців стипендії по 5 карбованців на місяць, або повний пансіон (хто бажає).

У літні канікули (2 місяці) учні середніх і вищих шкіл повинні працювати фізично для набуття трудових навичок. Праця їх повинна оплачуватися і оподатковуватися згідно таблиці оплати праці і податку за відповідним фахом.

Дві двохтижневих перерви (разом 1 місяць) у середніх і вищих учбових закладах стипендією не оплачувати.

Таким чином учні середніх шкіл та вищих шкіл стипендію отримуватимуть 9 місяців.

Якщо пенсіонер працюватиме по власному бажанню, то він в жодному разі не може позбавлятися пенсії, а за працю він повинен отримувати платню, як повноцінний працівник і платити податок відповідно його фаху.

В Україні не повинно бути паперової волокити та бюрократизму. Ось, наприклад, коли людині стає 60 років, то зовсім непотрібно писати кудись прохання, щоб отримати пенсію, або проходити якісь комісії та медичні огляди для ствердження права на пенсію. Навпаки, в той день, коли людині стає 60 років, до неї повинні прийти найближчі урядовці поздоровляти з 60-річним ювілеєм і виплатити пенсію за 1-ий місяць. А далі

десятник автоматично виплачуватиме щомісячно пенсію цій людині незалежно від того, чи буде ця людина працювати, чи не буде. Навіть, коли б людина забула, що їй сьогодні стає 60 років, то їй урядовці пригадають, бо вони вибираються для того, щоб служити своїй нації.

ВІДОМІСТЬ ГРОШОВИХ ПРИБУТКІВ

родини, держави і господарства за **Серпень 195**__ року.

Десяток 18-й, Сотня 38-а.

Село (місто):_____ Повіт:_____ Область:_____

Десятник:

Чергове	Прізвище	Ім'я	Вік	Стать	Фах	Щабель оплати	Податок	Пенсія	Стипендія	Грошовий прибуток родини	Грошовий прибуток держави	Грошовий прибуток господар.
1	Б.	С.	27	Ч.	Коваль	2	30	—	—	30		15
	"	А.	26	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	М.	5	Ч.	—	—	—	—	5	5		—
	"	С.	3	Ж.	—	—	—	—	5	5		—
	"	Б.	1	Ч.	—	—	—	—	5	5		—
	"	В.	54	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
					Разом		50	—	15	65	35	25
2	В.	Г.	42	Ч.	—	1	20	—	—	20		10
	"	Д.	40	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	І.	17	Ч.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	К.	15	Ж.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Л.	12	Ч.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Н.	63	Ж.	—	1	—	10	—	10		—
					Разом		30	10	15	55	5	15
3	Г.	Д.	56	Ч.	Маш.	2	30	—	—	30		15
	"	О.	56	Ж.	—	1	10	—	10	10		5
	"	С.	16	Ч.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Т.	73	Ч.	Маш.	2	—	15	—	15		—
					Разом		40	15	5	60	20	20
4	Д.	Д.	22	Ч.	Тех.	3	40	—	—	40		20
	"	С.	22	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	О.	1	Ч.	—	—	—	—	—	—		—
					Разом		50	—	—	50	50	25
5	Ф.	М.	25	Ч.	—	1	20	—	—	20		10
	"	Н.	24	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	Є.	3	Ч.	—	—	—	—	5	5		—
	"	З.	0.5	Ж.	—	—	—	—	5	5		—
	"	Г.	60	Ч.	—	1	20	10	—	30		10
	"	К.	56	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
					Разом		60	10	10	80	40	30
6	Г.	С.	37	Ч.	—	1	20	—	—	20		10
	"	О.	35	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	П.	12	Ч.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Ф.	9	Ч.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Н.	6	Ж.	—	—	—	—	5	5		—
	"	К.	3	Ж.	—	—	—	—	5	5		—
	"	Г.	1	Ж.	—	—	—	—	5	5		—
	"	Ю.	0,5	Ч.	—	—	—	—	5	5		—
					Разом		30	—	30	60	—	15

Чергове	Прізвище	Ім'я	Вік	Стать	Фах	Щабель оплати	Податок	Пенсія	Стипендія	Грошовий прибуток родини	Грошовий прибуток держави	Грошовий прибуток господар.
7	І.	Р.	72	Ч.	—	1	—	10	—	10		—
	"	В.	68	Ж.	—	1	—	10	—	10		—
					Разом	—	20	—	20	(-20)		—
8	К.	С.	61	Ч.	—	1	20	10	—	30		10
	"	Є.	58	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
					Разом	30	10	—	40	20		15
9	К.	М.	61	Ч.	—	1	20	10	—	30		10
	"	Т.	54	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	П.	23	Ч.	Учень	—	—	—	5	5		—
					Разом	30	10	5	45	15		15
10	Л.	Т.	50	Ч.	Камен.	2	30	—	—	30		15
	"	О.	49	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	К.	19	Ч.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Н.	75	Ж.	—	1	—	10	—	10		—
					Разом	40	10	5	55	25		20
11	Л.	Б.	19	Ч.	—	1	20	—	—	20		10
	"	С.	18	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	А.	49	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	В.	18	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
					Разом	50	—	—	50	50		25
12	М.	Г.	32	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	С.	10	Ч.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Є.	8	Ж.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Д.	5	Ж.	—	—	—	—	5	5		—
	"	К.	3	Ч.	—	—	—	—	5	5		—
	"	Л.	54	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
					Разом	20	—	20	40	—		10
13	Н.	А.	55	Ч.	Свящ.	4	—	—	—	—	—	—
	"	Я.	53	Ж.	Учит.	3	20	—	—	20		10
	"	Г.	30	Ч.	Інж.	5	80	—	—	80		40
	"	Є.	27	Ж.	Інж.	5	40	—	—	40		20
	"	С.	9	Ч.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Д.	6	Ж.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Н.	3	Ч.	—	—	—	—	5	5		—
	"	М.	1	Ч.	—	—	—	—	5	5		—
	"	О.	80	Ж.	Учит.	3	—	20	—	20		—
					Разом	140	20	20	180	100		70
14	О.	М.	40	Ч.	—	1	20	—	—	20		10
	"	М.	40	Ж.	—	1	10	—	—	10		5
	"	А.	18	Ч.	—	1	20	—	—	20		10
	"	С.	16	Ж.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	П.	13	Ж.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Г.	11	Ч.	Учень	—	—	—	5	5		—
	"	Д.	30	Ч.	—	1	—	20	—	20		—
					Разом		50	20	15	85	15	25
					Разом по десятку		620	125	140	885	355	310
					У відсотках					57%	23%	20%

СТАТИСТИЧНІ ПІДСУМКИ

до відомости грошових прибутків за Серпень 195__ року

Десяток 18-й, Сотня 38-а.

Село (місто):_____ Повіт: _____ Область: _____

Десятник:

Склад населення десятка родин 70 осіб, з них:

Чоловічої статі _____	36	Хлопчиків до 15 років ____	14
Жіночої статі _____	34	Дівчаток до 15 років _____	9
Разом	70	Разом	23

Дорослих людей 15 років і вище 47, з них:

Учнів середніх і вищих шкіл _____	6
Пенсіонерів не працюючих _____	7
Працездатного працюючого населення _____	31
Разом працюючого населення:	34

Загальна продукція праці десятка родин вартить 1500 карб. за місяць.

У відсотках ця продукція розподілилась так:

Грошовий порбуток родин _____	57%
Грошовий прибуток держави _____	23%
Грошовий прибуток господарства _____	20%

Також і про стипендії повинні турбуватися урядовці і про працю для своїх громадян.

Отож бідним в Україні ніхто не буде, бо за кожного турбуватиметься його уряд.

Утримання кожної особи в середньому вартує 12 карб. 60 коп. на місяць (885:70), що в долярах складає приблизно 126 долярів на особу щомісячно.

Кожна родина в середньому дає державі 25 карбованців прибутку на місяць.

Коли б в Україні після большевицько-російського терору залишилося навіть 30 мільйонів населення, то й при цій умові Україна буде вповні спроможна утримувати державний апарат, обслуговуючі установи (шляхи, школи, лікарні) і під час війни мільйонову армію, або й більше.

Утримання учнів середньої і вищої школи буде коштувати небагато тому, що кожний учень на протязі року працює 2 місяці і тим дає державі податку мінімум 40 карбованців річно. Стипендія ж учня середньої і вищої школи складає 45 карбованців річно.

В цій відомості населення взяте з відносно малою кількістю високо-кваліфікованих фахівців.

В промислових місцевостях, де більше високих фахівців, грошові прибутки держави будуть значно більші. Також будуть більші грошові прибутки родин і господарства.

Господарство в цілому буде рости не лише за рахунок його прибутку — 20% всієї продукції праці, або 50% нарахувань на заробіток працівників, а ще й за рахунок кожної родини, яка з вповні достатнього утримання буде відкладати збереження або в державний банк, або в акціонерні підприємства тощо.

В Україні пролетаріяту за цією економічною системою не буде.

Нажаль я не маю статистичних відомостей про склад усього населення України, аби більш досконало обгрунтувати і довести реальність цієї економічної системи.

17. ПОМЕШКАННЯ ТА ЙОГО ОПЛАТА

Власники будинків в Україні матимуть право здавати свої будинки для мешкання громадян. Платня за мешкання визначатиметься самими господарями згідно закону про ціни.

Платня за мешкання згідно закону про ціни дорівнює:

1) Заробіток обслуговуючого персоналу, коли він є, та в тому числі і господарю, коли він працює при домі.

2) Податок рівний заробіткові всього обслуговуючого персоналу разом з господарем.

3) Нарахування в користь росту господарства (це нарахування в жодному разі не повинно перевищувати 50 відсотків заробітку працівників, які обслуговують будинок).

4) Вартість опалення, освітлення, води тощо.

5) Ремонт помешкання.

6) Амортизація будинку.

Коли помешкання з меблею, то і її ремонт і амортизація повинні дораховуватись.

Помешкання або цілі будинки, які стоять невикористаними, можуть бути мобілізованими головою міста або села вразі потреби. Цей закон про мобілізацію стосується і до промислових і землеробських господарств, які не будуть з якихось причин використовуватися господарем.

Але помешкань в Україні бракувати не буде, тому що завжди знайдуться ініціятивні люди, які будуватимуть помешкання, а кредит дасть голова міста або села із державних коштів. Громадяни зможуть купляти готові будинки.

Ініціятивний чоловік, котрий будуватиме різні помешкання, за рахунок росту свого підприємства поступово перетворить свою малу майстерню у цілу фабрику будинків.

Нарахування на амортизацію помешкання або будьякого господарства повинно бути такого розміру, щоб в жадному разі амортизаційні грошові суми не дорівнювали вартості господарства раніше, ніж воно вийде з ужитку.

За зловживання збільшенням амортизаційних нарахувань в жадному разі не карати винуватця суворою карою, а лише покарати грошевою сумою, яка дорівнює вартості всього майна злочинця, як і взагалі карати таким штрафом за паразитизм, за досягання на чужу свободу, за мошенство і нечесність.

Українці всі є люди чесні. Тому ніхто не боятиметься цього закону і не заперечуватиме його.

А як хтось запротестує проти такого штрафу за паразитизм, за порушення чужої свободи, за мошенство і нечесність, то значить він має здібність до цих грішків.

Може комусь покажеться це диктатурою, але мені здається, що це тільки наполеглива боротьба за зразкову чесність й абсолютну свободу людини. Паразитизм не є свобода.

18. ЗЕМЛЯ

Земля, як тварини і рослини, вимагає до себе обережного відношення івідповідної обробки для того, щоб бути найбільше продуктивною, незалежно від того, чи то буде ліс, чи садок, чи виноградник, чи город, чи хлібні лани тощо.

Найобережніше відношення до землі тоді, коли земля є приватна власність господаря. Це природньо. І ніякими штучними законами цього закону не замінити.

Спільне володіння землею, як це було колись у росіян ще до большевизму, з періодичним переділенням поміж землеробами общини, зовсім не раціональне тому, що викликає у общинників хижацьке відношення до землі, якою він володіє і користується тимчасово. Общинник не угноює землю, бо знає, що через рік, або два вона йому належати не буде. З тієї ж причини общинник не сіє багаторічні трави, не розводить садків та виноградників.

Общинне володіння землею у росіян було застосоване на тій підставі, що земля не скрізь однакова. Заздро землеробові, коли у його сусіда краща земля ніж у нього. Адже, щоб не було заздро, землю переділяли періодично поміж землеробами через декілька років.

Можна теж сказати і про коня, і про хату, і про одяг землероба, але чомусь такого обміну хатами, тваринами та одягом не було, — не додумалися росіяни до цього. Зате додумалися до колективізації землеробського та містецького господарства.

На Україні, ще за білої російської окупації, один харківський губернатор (москаль) жалівся свойому московському цареві на те, що на Україні нема ніякого порядку у володінні землею, — земля на Україні є приватною власністю, а не общинною, — писав він цареві з обуренням.

З цього і попереднього видно, що москалі завжди прагнули до колективізації. Адже вони її і набули за большевизму.

Українці ніколи колективізації не хотіли і зараз її не хочуть. Українці завжди прагнули до приватної власности, яка є природнім явищем, а не штучним. Ось чому так багато загинуло українців, які протиставилися московсько-марксистсько-большевицько-ленінсько-сталінській колективізації.

Не хотять українці і марксистсько-меншевицького соціялізму, бо це теж штучна система.

Не хотять українці чужинецької державної урядової системи, яка не спроможна навести порядку навіть у своїй Московщині, а ще й другим націям нав'язує свої штучні соціялістичні системи.

Українці не хотять ніякої федерації з будь якою державою, бо федерація є капкан для менших націй, обмеження свободи менших держав і їх націй, нав'язування мови та всієї культури або некультурности збоку головної нації для менших націй, розвиток господарства головної нації за рахунок менших націй, позбавлення ініціятиви та свободи менших націй і нарешті їх колонізація.

Українці хотять приватновласницької економічної системи, яка є природнім явищем.

Українці хотять державно-урядової, самостійної української системи, яка оберігатиме абсолютну свободу працівника-людини і його приватну власність.

В Україні земля мусить бути приватною власністю її господаря. Тому землероб матиме можливість будувати і садити на своїй землі, що хоче не тільки для себе, але і для своїх дітей, внудів і правнуків.

Державні науково-зразкові землеробські господарства або державні маєтки (бувші совхози) мають бути власністю держави. Вони на підстаі точного бухгальтерського обліку устатковуватимуть щороку ціни на землеробські продукти згідно загального закону устаткування цін.

Приватні землеробські господарствен в Україні повинно розглядати, як одиниці, які не можуть бути поділені на частини.

Кожне приватне землероське підприємство мусить мати щонайменше 50 га землі. Купити, або продати землеробське господарство можна лише цілком з усім живим і технічним реманентом та будинками. Частинами купляти або продавати господарства не можна. Тому не може бути в Україні бідних землеробських господарств, у яких не можна застосувати найкращі землеробські машини.

Бідних людей в Україні теж не може бути за цією економічно-соціяльною системою. Кожна людина матиме або землеробське господарство, або промислове підприємство, або будинки, або буде акціонером якогось підприємства, або матиме багато грошей у державному банку на збереженні і отримуватиме 2% щорічно за свій вклад.

Грошові багацтва, як і господарські, не повинні оподатковуватися згідно української податкової системи.

Маючи багато цінних грошей (які, як може уже читач бачить, а ні, то побаче далі, не можуть дешевіти за цією системою, а лише дорожчатимуть, при незмінній 11 щаблевій таблиці оплати праці), кожен українець може організувати, або придбати купівлею якесь промислове або землеробське господарство, коли він цього захоче.

Таким чином в Україні за цією державною, економічною і соціяльною (але ж, як бачить читач, ніяк не соціялістичною) системою пролетаріяту не може бути, хіба лише сьогодні народжене немовля, та й те до вечора матиме 5 карбованців, а це вже чверть місячного заробітку дорослої людини без фаху. Адже всі будуть багаті. Всі капіталісти або фінансові, або промислові, або землеробські.

Про клясовість не може бути й мови. Хіба хтось додумається поділити й самих капіталістів на кляси за коліром чубу на голові. Тоді буде три кляси суспільства: чорноголові капіталісти, золоті капіталісти і блондини капіталісти. Але ж ворожнечі поміж цими клясами бути не може. Це тільки весело буде, що, мовляв, Незалежна Соборна Україна теж має кляси, хоч вони всі капіталістичні і не ворогують поміж собою.

Утопією це може назвати лише людина, яка не знає навіть елементарної аритметики.

Тих, хто не розуміє прогресу, або не визнає його, прохаю цю книжку не читати.

19. ОСОБИСТІ ЗБЕРЕЖЕНННЯ ПРАЦІВНИКІВ

В Україні кожна людина після звільнення від червоної Росії матиме свої власні збереження, які може вкладати в державний банк. Приватних банків в Україні не мусить бути, тому що банк є непродуктивне підприємство і в приватних руках буде, як засіб паразитизму.

Всякий паразитизм є порушенням чужої свободи, а тому законом припиняється, хочби люди й добровільно піддавалися паразитові. Бо ж і спекулянтові люди платять гроші добровільно. Але то лише здається, що людина піддається добровільно паразитові, коли її уряд не захищає.

Також не мусить бути одноосібної приватної торгівлі чужима продуктами, бо це є паразитизм: купити дешевше, а продати дорожче і нічого не виробляти. Природньо торгівля одноосібникам може дозволятися лише продуктами власного виробництва.

Державний банк повинен виплачувати за вкладки по 2% вкладчикові. Крім цього, існуватиме дуже багато промислових, землеробських і торговельних акціонерних спілок. Кожен може вкладати свої збереження в підприємства акціонерних спілок і бути таким чином акціонером.

Прибутки підприємства акціонерної спілки (нарахування поверх заробітку працівників на ріст підприємства) розподілятимуться поміж акціями (вкладками одноосібників) пропорціонально. Акція може бути оплачена підприємством кожен час на протязі року, коли якийсь акціонер побажає вийти із спілки, або взяти частину акцій. Прибутки на акцію можуть бути виданими наприкінці року. При цьому 40% прибутку виплачується державі.

Подібно до цього, кожен власник, коли продає своє промислове, або землеробське господарство, повинен 40% виплачувати державі, як податок на заробіток, котрий він бере собі, продаючи підприємство.

Акціонерні спілки, як і приватні ініціятори, можуть організувати свою роботу в ланці промисловости, землеробства і торгівлі, з тою різницею, що приватний власник не може торгувати товарами чужого виробництва (невласного виробництва). Землеробські і інші господарі можуть організувати акціонерну торговельну спілку, де продавати свої землеробські або якісь інші продукти і купляти, які їм потрібно в інших продуцентів.

Таким чином Соборна Незалежна Україна за цією системою буде одноклясовою державою, без пролетаріяту і жебра-

ків (люмпенпролетаріяту). І тоді мої чесні і шляхетні і багаті українці будуть вітати один одного: „Добрий день, Ваша Світлість!"

20. ІНІЦІЯТИВА ПРАЦІ

Всім працездатним людям, котрі не затруднені у приватних чи державних і акціонерних підприємствах і землеробських господарствах, чи взагалі з якихось причин не мають праці, уряд через Десятників повинен дати працю на вибір, котру бажає людина. Коли ж з усіх наявних праць жодна якійсь людині не подобається, уряд запрошує організувати виробництво товарів, котрих не вистачає, або зовсім бракує на ринку, а тому уряд мусить купляти ці товари у інших держав.

Про товари, котрих не вистачає на ринку, міністерство внутрішньої торгівлі завжди мусить оголошувати в часописі міністерства торгівлі. Адже ж кожний українець може взяти замовлення у міністерства торгівлі на продаж якоїсь кількости його продукції і почати виробництво хоч би й автомобілів. Це може зробити й одноосібник й акціонерна спілка.

Переважности нікому не мусить бути. Хто раніше візьме ініціятиву, той і буде виробляти, а як багато чогось треба, то й декілька ініціяторів можуть виробляти те ж саме.

Для організації нового виробництва ініціяторові уряд повинен дати потрібний кредит, котрий потім поступово виплачується цим ініціятором із сум нарахування на ріст цього підприємства.

Також ініціятор цього підприємства може запросити акціонерів і виплатити борг державі, а підприємство стане акціонерним. Навпаки може бути, що якесь підприємство позбудеться всіх акціонерів і стане державним. Бо управління, аби видати акціонерам їхні внески, мусить узяти у держави кредит. Таким чином кожний добрий ініціятор може знайти собі працю за своєю здібністю навіть у такому разі, коли він не має для цього потрібної кількости грошей.

Таких людей-самородків, тобто ініціятивних і талановитих продуцентів і винахідників виробництва серед українців завжди є багато, але без підтримки держави, бо панують росіяни над Україною, вони часто не можуть дати того, що вони могли б дати своєю талановитістю. Ми після звільнення України повинні це передбачити.

Ініціятива праці мусить бути забезпечена для кожного. Всяка винахідливість і раціоналізація мусить підтримуватися з боку уряду морально й матеріяльно.

21. ПРАЦЯ

В Україні за червоних окупантів паразити від працівників вимагають працювати хутко і якісно. Незнайки-паразити кажуть, що працівників взагалі багато, але добрих працівників мало. Вони гадають, що продуктивність праці залежить прямопропорційно від псування здоров'я людини і тому мучать людей. Безталанні незнайки.

За білих окупантів, коли паразити наймали працівників, умови праці обіцялися одні, а на практиці було зовсім друге. Коли працівник пробував протестувати, його звільняли. Білі паразити вважали це свободою, бо ж працівник добровільно працює за власною угодою.

У багатьох випадках такий некультурний порядок щодо праці приводив шляхетних працівників до повстання. Тоді вже страдаючими становилися нездібні керівники та бездарна тодішня аристократія.

Крім грубої сили у підганянні працівників, вживалися і тепер вживаються премії, нагороди, платня з виробки, підвищення на посаді за пітогонну працю, за псування нервів і здоров'я, за перевтому серця. Це вигідно тому, що працівник, віддавши всі свої сили, скоро вмирає від раку, від туберкульозу, від перевтоми серця і нема кому платити пенсії. А на місце вмерлих становляться їхні діти, від котрих вимагається те саме. Бездарні і некультурні люди цього не розуміють головою, а розуміють лише своєю шкурою, бо вони нездібні абстрактно мислити. Ось, наприклад, один бувший барон дуже обурився, коли узнав, що закордоном російської імперії для наймичок вживається день відпочинку щотижня, але, коли він сам став кінником на еміґрації після революції у якогось багатого чоловіка, тоді перестав протестувати проти днів відпочинку.

Те ж саме сталося з сином бувшого російського графа, коли він став працювати на фабриці, де виробляються цяцьки для дітей і він мусів насипати ляльки опилками, тому що до розумової праці він був нездібний внаслідок своєї некультурности і природньої безталанности.

Після звільнення України від безглуздого російського панування люди працюватимуть спокійно, ритмічно і без простоїв, кожен по своїх силах. Пітогонна праця на шкоду здоров'я мусить бути заборонена.

Відомо, що всяку працю можна зробити важкою і легкою. Коли керівник дурний, то праця важка, коли ж керівник розумний, то праця, яка б вона не була, буде легкою. Все залежить від керівника. Народне мудре прислів'я каже: „У доброго господаря добре працювати".

За раціоналізацію роботи і винахідство повинно виплачувати винахідникові одноразову платню, як гонорар, і підвищувати ступень оплати його праці в залежнонсті від вартости винахідства. До титулу працівника за винахідство, крім платні, слід додавати слово „винахідник", наприклад, механік-винахідник, агроном-винахідник, лікар-винахідник і таке інше. Взагалі титулами слід нагороджувати людей за особисті якості, а не за заслуги предків, як це було за панування білих росіян, або за червоних, коли нагороджують за пролетарське походження та заслугу батька, бо батько був партизаном у червоних росіян та допомагав уярмлювати українців, був федералістом.

Праця в Україні буде після звільнення від російського панування такою раціональною з ужиттям найкращих засобів виробництва, інструментів і машин, що скрізь потребуватиметься інтелектуальної здібности від людей. Важко буде відрізнити інтелігента від фізичного працівника. Паразитів не буде, культура праці так підніметься в Україні, що навіть бувші паразити і білі і червоні навчаться працювати.

Стахановщину і соціялістичне змагання у псуванні здоров'я людей може застосувати лише такий уряд, який не бажає добра своїм людям. Ритм та інтенсивність праці можна допускати лише посильні для людського організму.

Коли люди будуть працювати спокійно, ритмічно, без простоїв і кожен по своїй силі, робота посуватиметься багато швидше і якісніше ніж у стахановців, які внаслідок непосильної праці, жовтолиці, підірвані, напівхворі, злі, лайливі і лише безсило, нервово метушаться біля своєї роботи і мріють про той час, коли вони підуть додому ібезсилі упадуть на ліжко.

Стахановщина і соціялістичне змагання виховують у працівників лише ненависть до праці, а не любов і моральне задоволення.

У Вільній Україні люди, ідучи з праці, будуть пісні співати.

22. ТОРГІВЛЯ

Торгувати в Україні кожен матиме право.

Одноосібний крамар має право продавати крам лише власного виробництва. Торгувати крамом чужого виробництва мусить бути заборонено, бо це є паразитизм. Приватна крамниця вважатиметься як приватне господарство.

Крім приватної торгівлі мусить бути державна і акціонерна.

Щоб запобігти кризам перепродукції, усі торгові установи замовлятимуть потрібну кількість краму на рік, та вказуватимуть в який час цей крам мусить бути доставлений до крамниці, коли він хутко псується.

Про товари, яких бракує у крамницях, оголошуватиметься у часописі міністерства торгівлі. Це дасть можливість ініціятивним людям започаткувати виробництво краму, якого бракує у крамницях. Зі свого боку ініціятор, який починає виробляти якийсь крам, поперше мусить домовитися з торговими установами про продаж і купівлю цього краму. Таким чином продаж і купівля товарів виробництва промислових і землеробських господарств будуть забезпечені.

Така організація торгівлі становить господарство пляновим. Коли господарство безплянове, то краму або бракує, або він зайвий є. Коли краму бракує, це породжує спекуляцію, тобто паразитизм і матеріяльні і культурні обмеження людей. Коли крам зайвий, ціни стають менші за вартість. Продуценти задармо працюють.

Ось, наприклад, одного разу було замало м'яса. Землероби стали вирощувати свиней. М'яса стало більше ніж треба. Землероби продали свиней з убитком і ліквідували свиноводство, аби дарма не працювати. Тоді знову стало м'ясо дороге і постала спекуляція.

Торгові установи не знали хто, де і скільки готує продуктів.

Після звільнення України ми мусимо завести такий порядок, що господарства починають виробництво товару тільки тоді, коли вони заздалегідь домовляться з торговими установами про продаж і купівлю того товару. Тому криз в Україні не може бути.

Акціонерні і державні торговельні установи матимуть право купляти і продавати усякий крам свого і чужого виробництва. Зовнішня торгівля мусить належати виключно державі.

Покупні ціни для торговельних установ, тобто свої продажні установлюватимуть продуценти згідно закону про вартість і ціну, а торговельні установи мають право вибирати найвигідніші замовлення.

Продажні ціни установлюватимуть торговельні установи згідно закону про вартість і ціну, враховуючи свої витрати і ріст своєї установи.

За порушення закону ніхто не може каратися ні в'язницею, ні каторгою і ніяким примусом, а лише штрафується підприємство у розмірі вартости всього підприємства і обо-

в'язково всього майна господаря, бо воно придбане паразитизмом.

Ця гуманна міра дуже впливає на паразитів, а тому в Україні всі люди будуть чесні і шляхетні. Не буде „нізов".

23. СВОБОДА

В теперішній час серед людей існує три погляди на свободу. Одні впевнені, що свободи взагалі не може бути, бо тоді люди почнуть обманювати один одного, грабувати, убивати тощо. Другі доводять, що свобода може бути не абсолютна, а до деякої міри обмежена. Треті вважають, що свобода повинна бути необмеженою, тобто абсолютною.

Ми, українці, повинні визнати лише абсолютну свободу і обов'язково для всіх. Абсолютну свободу ми повинні визнати тому, що обмеження нам давно обридли.

Коли б абсолютна свобода була дана не для всіх, то свобідний мав би право грабувати несвобідного, але, коли свобода дана для всіх, то нема кого грабувати.

Грабуючий, або ворующий, або якимсь засобом паразитующий, порушує чужу свободу. Тобто він не визнає її, а тому мусить позбутися її, бо не можна нав'язувати свободи.

Спорять люди про можливість і неможливість абсолютної свободи тому, що не відрізняють поняття „свободи" від понять „крадіжка", „грабіж", „паразитизм" тощо. Хто вміє відрізнити поняття „свободи" від других понять, той спорити про можливість і неможливість абсолютної свободи не буде.

Находяться такі люди, я бачив таких, які твердять, що кара за порушення свободи є теж порушення свободи, але культурні люди зрозуміють, що така кара є захист свободи, а не її порушення.

Деякі люди нараховують дуже багато свобід. Свобода слова, свобода друку, свобода сумління, свобода людських зборів, свобода політичних партій, свобода праці, свобода професійних спілок і т. і. У моїй книжці передбачається одна абсолютна свобода для всіх людей, в котру входять всі перелічені і неперелічені свободи.

В Україні всі мають бути свободні. Тому ніжодна політична партія не може нав'язувати свої ідеї і порядки кому б то не було, також, як і окремий чоловік не може втручатися в справи другого. В той же час кожна політична партія свобідна. Вона може улаштовувати своє життя як їй угодно, або як передбачається її уставом і програмою.

Комуністи можуть організувати для себе комуни, колгоспи, соцзмагання в роботі, позички грошей у своїх членів, примусові ісправітельні лагері і взагалі все те, що передбачається їх програмою, але безумовно лише для себе, не засягаючи на чужу свободу, тому, що свобода суворо оберігається урядом. За це ж і платитимуть люди податок.

Монархістам, які не визнають виборного уряду, можна призначити монарха, котрий розпоряджатиметься ними, як хоче. Вони цим будуть дуже задоволені і радітимуть, що у них є монарх — необмежений властитель над ними.

В Україні кожна людина буде вільна і матиме право належати до якої завгодно партії, і може вибути із партії, коли захоче.

Боротьба на шкоду своєї нації і незалежности України в мирний час (після звільнення України) повинна каратися не смертю, не в'язницею, не каторгою, а найбільш гуманною мірою — штрафом у розмірі всього майна федераліста чи інтернаціоналіста і вигнанням з України до тої держави, з якою він хотів федералізуватися, бо боротьба проти самостійности нації є засягання на її свободу. Адже порушення свободи карається. А свобода урядом мусить суворо оберігатися.

Ця міра дуже впливає на інтернаціоналістів і федералістів російського характеру і тому вони не вестимуть боротьби проти самостійности України.

24. РІВНОПРАВНІСТЬ ГРОМАДЯН В УКРАЇНІ

Деякі недоумки заперечують рівноправність громадян у своїй національній державі. Аби задовольнити бажання таких людей, за принципом абсолютної свободи, бо ж не можна їм відмовляти в їх бажанні, слід позбавити їх деяких прав, скажімо, прав на власність і на освіту. Всі побічники нерівноправности негайно стануть з ентузіязмом захищати ідею рівноправности. З того часу всі люди матимуть однакові права і ніхто нерівноправности для українців у своїй державі не вимагатиме.

Є такий психологічний закон, що взагалі влаштувати позитивні відношення поміж людьми можна лише шляхом абсолютної свободи. Не можна нікому і нівчому відмовляти. Кожен має бути вільним у свойому виборі і отримує те, чого хоче. Розбійник мусить отримати смерть, вор мусить бути позбавлений усякого майна, ворог свободи мусить позбутися свободи, ворога освіти позбавити права на освіту, ворога рівноправности обмежити в правах і т. і. Взагалі всі противники культурних міроприємств перестають бути противниками, як тільки це

торкнеться їх самих. Противниками вони бувають лише з причини своєї некультурности та природньої обмежености. Вони не можуть розуміти головою, а розуміють лише тілом, тобто тоді, коли їх безглуздість торкнеться їх самих.

Коли б комуно-марксистські закони застосовувались не для тих, що комунізму не хотять, а для тих, хто бореться за комунізм, то давно б уже комуністи перестали бути комуністами. Повторюю, що не можна нікому нічого забороняти і нікому нічого нав'язувати. Треба дати людям абсолютну свободу і кожен сам побаче що добре і що погано.

Усе наше лихо у тому, що комуністи вимагають комунізму для других, монархісти вимагають монархізму для других, соціялісти вимагають соціялізму для других. Дехто заперечує свободу і рівноправність для других. Але ніхто не хоче комунізму, монархії, соціялізму, позбавлення свободи і рівноправности для себе.

Коли б люди починали свої пропозиції з себе, то все б було гаразд за принципом: Живи собі як хочеш і людям не заважай. Це й є принцип абсолютної свободи і рівноправности.

Власне кажучи, про рівноправність нема чого турбуватися, — коли є свобода, то не може бути нерівноправности, бо ж добровільно ніхто не захоче бути нерівноправним, а примусити можна лише несвободою.

Коли нема невільників, то нема кого й примушувати до нерівноправности, та й нема кому, бо чесна людина примушувати не може. Адже свобода є підстава, фундамент для всіх моральних якостей і щасливого життя. Лише треба задовольняти, як свободолюбивих людей, так і порушників свободи тим, чого ті порушники бажають, включно для позбавлення їх жит-

25. КОНСЕРВАТИВНА ТЕНДЕНЦІОЗНІСТЬ І РАЦІОНАЛЬНИЙ ПРОГРЕС

Був такий час, коли на деяких людей нападала тенденціозність, або, так би мовити, догматизм, доктринізм, або фетишизм перед якимсь видуманим авторитетом-божком.

Ось, наприклад, були так звані слав'янофіли. Коли ви почнете розмовляти про щось з слав'янофілом, він перш за все поцікавиться, чи ця річ, або явище, про яке ви розмовляєте, є слав'янського походження, чи ні, і, лише після цього, може відповісти вам „так" або „ні".

Або ось яскравий приклад є марксисти. Коли б ви запитали марксиста якого завгодно напрямку, чи то большевицького,

чи то меншевицького, чи правильного, чи неправильного (є і такі марксизми — це ствердить кожен марксист) що таке свобода, або культура і т. і., то він обов'язково скаже, що, перш за все, треба подивитися, як про це сказано у Маркса, бо на це питання може відповісти лише Маркс, або якийсь ще більший авторитет. Або почне з цитати, що у такому то році, місяці і числі, на такому то з'їзді, такий то видатний політичний діяч, ім'я, по батькові та прізвище, на вечірньому або ранковому засіданні, заперечуючи промову уклоніста паршивця такого то, сказав таке і таке. Ось поскільки це є діяч, якого ввесь світ знає, заперечувати не можна, незалежно від того, чи ви його авторитет визнаєте, чи ні.

Отак люди, не думаючи особисто, бувають інколи наймитами чужого авторитету у світогляді.

Ми, українці, мусимо вживати лише те, що раціональне і прогресивне, незалежно, чи то слов'янське, чи то західньо-европейське.

Наприклад, „земство" ми мусимо відкинути, як непотрібне нагромадження. Земство потребує зайвих витрат, зайвих чиновників, канцелярій і іншого нагромадження різноманітних установ. Земство є ярмо для працьовитого населення. Земство вимагає зайвих земських податків. Земства були потрібні лише тоді, коли уряд не був національний і збирав податки лише для себе, не турбуючись про національні потреби. Державний податок на Україні був контрибуцією в користь чужинецького уряду. Український нарід вимушений був для своїх потреб вживати окремий земський податок.

Національний виборний уряд завжди зможе найти, яку частину із єдиного державного податку на працездатних людей потрібно уділити місцевим справам.

Також совєтсько-московський уряд зі своїми загарбницькими апетитами застосував два податки: державний і так зване „добровільне самооподаткування".

У москалів все примусове, а зветься добровільним. Навіть у тюрми (в'язниці) і на каторгу люди ідуть добровільно, каючися у своїх гріхах проти совєтсько-московського окупанта.

Адже українці мають власну ініціятиву у всіх царинах життя і використовуватимуть кращі приклади інших націй, а не хочуть бути рабами чужої безглуздости і консерватизму.

Хай живе український раціональний прогрес і абсолютна свобода, як постамент національно-самостійницької моралі й чесности.

26. НАУКА Й ОСВІТА

У Вільній Україні мають існувати такі научні й учбові установи:

1. Державна Академія Наук.
2. Обласні Академії Наук по одній у кожній області.
3. Університети з різними факультетами у кожному обласному місті.
4. Інститути з різними факультетами у кожному повіті.
5. Середні школи загальноосвітнього характеру з обов'язковим клясом прикладних знань — разом 11 кляс.
6. Початкові школи у кожному селі. Початкова школа мусить мати 8 кл.

Всі знання, уміння і навички в сучасній науці, техніці і мистецтві повинні охоплюватися научними установами України. Научні працівники повинні держати зв'язок з закордонними научними установами передових держав.

Методика навчання повинна бути в усіх учбових установах конвеєрна. Це значить, що учень, який витримав вступний іспит і прийнятий до учбового закладу, або учень прийнятий до 1 кляси початкової школи, в жодній клясі не залишається на другий рік. Це можна набути таким засобом,ш щоб учні не сиділи пасивно на лекціях, а ввесь час, починаючи з першої години навчання щось активно творили.

Учні, або студенти, починаючи з першої години навчання повинні бути в таких умовах, щоб вони весь час на лекціях або писали, або читали, або відповідали на запитання усно, письмово, або вираховуючи відповіді, або графуючи відповіді, або зачитуючи відповіді, або малюючи відповіді, або досліджуючи відповіді і т. і. В кожному разі тут повинна бути широка ініціятива викладача, або лектора.

Кожна лекція повинна починатися повторенням попередньої знову ж таки активним-конвеєрним методом і кінчатися зв'язком сьогоднінабутих знань, умінь і навичок з попередніми, і знов же активним методом, — тобто, щоб цей зв'язок робили учні, а не лектор або викладач. Лектор лише запитує учнів і керує працею.

В жодному разі не вести лекції так, щоб учні діяли чергово. Кожен учень мусить робити те, що і другий. Наприклад, на запитання викладача історії „В якому році наша держава Україна звільнилася від російського ярма?" учні повинні написати у зошитах „195X рік", а усно відповість один, якого назве викладач. Другий приклад: „Якою формулою визначається такато функція?" Всі учні мусять написати формулу, а зачитає або напише на дошці один, якого назве викладач.

Повторення взагалі всього вивченого матеріялу за рік мусить провадитися так, щоб за кожної нової лекції повторити, звичайно коротенько, д в і раніше вивчених лекції, а, коли можна, то й зв'язок зробити з новою лекцією.

Таким чином повторення ввесь час буде доганяти новий матеріял і знову починається з першої і другої лекції. Так провадити повторення до кінця навчального року. Тому до екзаменів спеціяльно готовитися учням не потрібно. Адже кожна лекція мусить бути засвоєна учнями в школі і закріплена практикою і систематичним повторенням так, щоб учень мав не лише знання і вміння, але і тверді навички набуті практикою в школі.

Старші учні і студенти повинні дуже багато читати, як і в кожній школі це вживається. Але в українській, так би мовити, конвеєрно-активній школі учні повинні читати не для того, щоб читати, а потім, після екзаменів, нічого не знати, а для того, щоб після прочитання щось утворити: або схему, або плян, або висновки, або недоліки виявити, або виборки зробити, або порівняти з другою книжкою, або щось зробити практично, коли це прикладна книжка і багато іншого — про це повинен подумати викладач, — сам про це повинен подумати, приклади ініціятиву і учня або студента поставити в такі умови (завдання), щоб він мусів із себе вишукувати ініціятиву, бо це ж не совєтська школа, де лише треба твердити і повторювати що сказав „велікій вождь і учітєль Сталін," або Карл Маркс.

Завдяки такому методу навчання, кожен учень наприкінці року буде вповні підготований до здачі екзаменів переводних, або випускних, і знання, вміння і навички і склонність до ініціятиви набуті активною працею залишаться йому на все життя. Для того, щоб ужити такої методики, в українській школі мусить бути не 4-6 лекцій на день і завдання учням роботи додому, а 6-8 годин (лекцій) в початковій школі і 8-10 годин у середніх і вищих школах і ніякого завдання роботи додому.

Є два погляди на завдання школи. Одні вважають, що головне завдання школи — дати розвиток учням та мінімум знань, які вони будуть збагачувати на протязі практичного життя. Другі вважають, що школа мусить дати якнайбільше знань, умінь і навичок учням, а розвиток сам додасться.

Отож за першим завданням школи учні не вчаться в школі, а мучаться. Тому й вираз такий склався: „не вчення, а мучення". Пасивне слухання лекцій є лише втома і даремне гаяння часу молоді, бо ж мало таких викладачів, які можуть на протязі цілого року захоплювати учнів своїми лекціями. І врешті без активної участи учнів знань залишається мало.

Домашня праця учня для його розвитку і закріплення матеріялу поперше проходить в несприятливих умовах, подруге це є мучення дитини, або юнака часто над непосильною роботою там, де досить одного слова поради вчителя до ініціятиви, або іншої спроби учня, й у дитини або юнака зберігається інтерес і час для виконання праці. Інколи досить учневті не знати якоїсь одної попередньої лекції, як у вчителя складається враження, що цей учень нездібний до дальшого розвитку і мусить або залишитися на другий рік у тій же клясі, або залишити навчання. А фактично причина в тому, що у учня нема якогось знання, або вміння. Та й взагалі не можна давати розвиток молоді відірвано від активної праці.

Залишення юнаком школи з причини невстигаємости за поганими методами навчання, викликає у цього юнака образу для себе і ненависть до навчання і науки, а це пізніше передається і його дітям.

Ось чому треба учням давати якнайбільше знань, умінь і навичок і склонности до ініціятиви конвеєрно-активним методом навчання, за яким учні не залишають школу до її повного закінчення. А розвиток дається сам.

27. ЗАПИТИ ТА ВІДПОВІДІ

1. Питання. Яке відношення мусить бути уряду України до релігій, які існують в Україні?

Відповідь. Релігії урядом України і не заперечуватимуться і не підтримуватимуться, тому, що релігія є особиста справа кожного громадянина і тому, що релігій багато.

Душпастирі усіх релігій не підлягатимуть оподаткуванню, але державними услугами користуватимуться. Це значить, що релігія дійсно буде незалежна від держави і, що уряд України відноситиметься до всіх релігій з пошаною.

Фінансова підтримка релігії з боку уряду зменшила б авторитет душпастирів і релігії взагалі. Фінансова підтримка релігії змусить кожну релігію турбуватися про те, щоб її представники були в уряді, а це розломить єдність української нації.

Практика стверджує, що незалежність релігії від уряду й уряду від релігії зміцнює моноліт нації й збільшує авторитет релігії.

Значить і теоретично це є правильно, коли практично стверджується.

Поміж релігійними групами нема ніякої ворожнечі, бо врешті всі релігії вчать людей добра.

2 Питання. Чому в Україні не може бути бідних землеробів?

Відповідь. Кожне господарство матиме 50 гектарів землі. Коли переходить господарство від батьків до дітей, воно не повинно дрібнитися, а мусить передаватися одному із дітей, котрий виплачує останнім їх частини. Або ж усі діти залишаються акціонерами того господарства.

Коли продається, або купляється господарство, воно теж не дрібниться, а може бути продане, або куплене лише цілком з будівлями й з усім інвентарем живим і технічним. Купити таке господарство може кожен, аби воно продавалося, поперше тому, що всі будуть капіталістами, а друге, кожен матиме гроші, при чому держава повинна давати кредит кожному купівникові у розмірі вартости господарства.

3. Питання. Чому в Україні всі монархісти мають стати шляхетними націоналістами?

Відповідь. Щастя монархістів залежить від того, чи розумний, чи дурний монарх, а при виборній демократично-національній владі, поперше, дурня гетьманом, або якимзавгодно урядовцем не виберуть, та, крім того, при наявності свободи, кожен сам коваль свого щастя і не залежить від жодного монарха, котрий міг би з висоти трону наказувати, як і що треба робити. Тому, що монарх не вибирається і не перевибирається, а наслідує владу, як спадщину від свого батька, нещастя монархістів не поправиться, коли монарх нездібний.

Єдиний вихід монархістів є приєднатися до національної української демократії, котра до уряду і на гетьмана вибирає самих здібних, самих талановитих українців.

4. Питання. Чому в Україні після її звільнення всі комуністи мусять стати чесними і шляхетними націоналістами?

Відповідь. Поперше комунізм не дозволяє особистої свободи. Кожен комуніст зв'язаний партійною дисципліною. Коли за монархією щастя людини залежить від монарха, то за комунізмом щастя людини залежить від волі комуністичної партії. Комунізм не турбується зовсім за окрему людину. Для поширення комунізму партія жертвує безліч людських душ. Вона чужими руками жар загрібає.

Коли монархісти живуть для монарха і віддають своє життя в його розпорядження, то комуністи живуть для своєї партії і віддають своє життя в розпорядження партії, а та, згідно своїй марксистській теорії, трупами людей здобуває своєї мети.

Монархісти кажуть: „не так живи, як хочеться, а так живи, як Бог (монарх, поставлений Богом) звелить."

Комуністи кажуть: „Не так живи, як хочеться, а так живи, як партія звелить."

Національна демократія каже: „Кожен сам собі пан".

І дійсно, кожен хоче бути сам собі паном, тобто бути свобідним, а не жити, як звелить монарх, або компартія. Ось чому всі монархісти і комуністи після звільнення України, побачивши зразок життя вільного, багатого і незв'язаного ніякими обмеженнями ні з боку монарха ні збоку пролетарського комуно-марксизму, мусять стати свобідними, чесними і шляхетними панами націоналістами і перестати бути рабами будьяких монархістичних, або комуністичних плебейських ідей. Бо не людина повинна служити ідеям, а ідеї повинні служити людині і цілій нації. Правильні (природні) ідеї не утворюються, як штучна річ, а винаходяться, як природня річ. Тому, як природа служить людині, а не навпаки, так і ідеї повинні служити людині, а не навпаки.

5. Питання. В якій послідовності мусить бути введена ця державна економічна і соціяльна система?

Відповідь. Це буде залежати від того, як буде звільнена Україна, чи раптом уся, чи поступово село за селом, повіт за повітом, область за областю і так поки вся Україна стане вільною.

Якщо звільнення буде провадитися поступово, треба зараз же по звільненню села або міста розподілити його поперше на десятки родин і вибрати у кожному десятку Десятника і Стражника. Збори кожного десятка родин провадити окремо.

На другий день десятки розподілити по сотнях, провести збори кожної сотні окремо і вибрати Сотників і Стражників в сотні, у кожній сотні по одному.

На третій день зібрати всіх сотників і десятників без населення і вибрати голову села або міста (тимчасового). Стражника села або міста можна призначити, як військовообов'язаного.

На четвертий день провести збори всіх вибраних урядовців під керівництвом Голови села або міста і провести інструктаж про права, обов'язки, працю і відповідальність кожного урядовця на свойому терені. В цей же день зробити алярм для стражників через Стражника села. Стражник села мусить записати усіх стражників у тій послідовності, як вони з'явилися. На цих зборах провести інструктаж стражників про їх права, обов'язки, працю і відповідальність. Інструктаж мусить проходити під командою Стражника села.

Зміст інструкцій для кожного урядовця і стражника можна надрукувати в часописі.

У слідуючому числі часопису надрукувати закон про ціни і закон, застерігаючий паразитизм засобом підвищення цін порівняно з законом про ціни.

Під час інструктажу урядовців і стражників про їх права, обов'язки, працю і відповідальність, безумовно вони будуть

ознайомлені з 11 щаблевою таблицею щодо оплати праці, податку, росту господарства і оплати пенсій непрацездатним дорослим людям і стипендій дітям і учням.

Кожен Десятник на вічі (зборах) свого десятку мусить ознайомити з цією таблицею всіх своїх дев'ять — вісімнадцять родин.

Після закінчення цієї організаційної праці, в найближчу суботу всі працівники, діти і пенсіонери мусять отримати платню за 11 щаблевою таблицею.

Урядовцям і Стражникам оплатити працю за фактично витрачений час на організаційну роботу поверх їх виробничої праці в господарстві землеробському або промисловому. Тимчасово всі виплати провадити старими грошима.

Заміну совєтських грошей цінними українськими грошовими знаками утворити, коли буде вибрана вся Українська Національна Рада, тобто Гетьман, Радники й Урядники.

Якщо буде спроможність (технічна), можна і дуже потрібно випустити тимчасові українські гроші, бо дуже гидко користуватися російськими грошима і з політичного боку це недопустимо.

Тимчасові українські гроші будуть такі ж вартісні, як і постійні майбутні українські гроші. Причина цьому в економічній і соціяльній системі і 11 щаблевій таблиці матеріяльного забезпечення всіх громадян Самостійної України.

Український карбованець дорівнюватиме **приблизно** десятьом долярам ЗДА, тому що американський працівник отримує мінімум один доляр на годину, а українець отримуватиме мінімум 0,1 карбованця (10 копійок) на годину.

Цей коефіцієнт, лише приблезний тому, що продуктивність виробництва в ЗДА і в Незалежній Україні (напочатку) неоднакова, крім цього є інші причини, які впливають на грошовий коефіцієнт в користь карбованця.

Але не є моя мета зараз це питання розв'язувати.

Уже на другому тижні по звільненні міста або села урядовці повинні стимулювати започаткування одноосібного і акціонерного виробництва і торгівлі.

Усі колхози переіменувати у землеробські господарства. Ці землеробські господарства повинні ділитися кожне не на бригади, як це зараз є за російської червоної влади, а на окремі маєтки по 50 гектарів кожний маєток. Поступово готувати кожен маєток до самостійного існування, тобто оборудувати кожен маєток потрібними машинами, тваринами і приміщеннями. Приміщення цих маєтків повинно будувати обов'язково в селі і в жадному разі не в полі.

Впарі з цією реорганізацією землеробських господарств заохочувати ініціяторів в містах і селах до організації одно-

осібних і акціонерних виробничих і будівельних майстерень і фабрик. Адже, коли б були незатруднені люди у селах і містах, вони мають бути охоплені знов започаткованим виробництвом, з новою системою оплати праці і новою системою праці.

Усі совхози негайно перетворити на підставі цієї економіки у державні науково-зразкові землеробські маєтки і під їх керівництво і розпорядження передати машино-тракторні станції.

Машинами державних маєтків будуть користуватися всі приватні господарства (маєтки по 50 га.) за платню згідно закону про вартість і ціни.

Фабрики й заводи й інші господарства, які належали державі, мусять залишитися державним господарством. Але всі ці державні підприємства повинні негайно перейти на нову систему оплати праці ,на нову організацію праці, нову оцінку продукції і таке інше.

Від державних, промислових і землеробських підприємств вимагатиметься таке ж виконання законів, як від приватних і акціонерних господарств. Таким чином перехід на нову економічну і соціяльну систему потребує лише декілька днів.

Швидкість ліквідації землеробських господарств залежатиме від швидкости оборудування інвентарем і будівлями окремих маєтків по 50 га для продажі. Це може зайняти навіть не один рік.

Коли б у якомусь маєтку розміром у 50 га. працівники цього маєтку заперечували продаж цього маєтку і бажали залишитися у ньому працювати і надалі, протиставитися цьому не слід. Хай люди працюють, як у державному маєтку, за гроші згідно 11 щаблевої таблиці оплати праці, або вони можуть перейняти його на себе, як акціонерна спілка і виплачувати за нього, як би це зробив одноосібник.

Українська Національна Рада мусить уже існувати після звільнення принаймні одного повіту.

Бажано, щоб до цього керівництва причинилася УНРада, яка уже тепер існує за кордоном і вона повинна збільшуватися на одного Радника після звільнення кожної окремої области.

Урядників до УНРади від кожного повіту вибирати під час війни не слід. Радники до УНРади повинні бути не вибрані, а кооптовані УНРадою, бо під час війни вибори провадити не можна. Лише після війни провести повністю вибори Української Національної Ради з виборним Гетьманом на чолі і всіх урядовців аж до Десятників і то лише після того, як буде зліквідований остаточно терористичний вплив п'ятиколонників на залякане населення всякими загрозами і намеканнями, примушуючи голосувати знов за большевиків і федерацію з Московією.

Намекання федералістів такі: „Не забувай, що у тебе є діти, бо коли б вони не залишилися сиротами!"

Адже після такого намекання кожен мусить голосувати за Союз неділимий або Російську імперію. Це одне і теж саме. Бо коли ця імперія червона, чи біла, існуватиме, то буде ще й четверта світова війна.

Коли б Україна звільнилася раптом, тоді теперішня УНРада повинна негайно опинитися у Києві і відтіля керуючи, утворювати владу в областях, повітах, містах і селах, сотнях і десятках.

Для цього потрібно розсилати людей **твердої волі** до обласних міст, до повітових міст і сіл.

Ці послані люди мусять утворювати на місцях десятки і сотні родин, провадити вибори Десятників, Сотників і Голів і відповідну систему стражників.

Закінчивши цю організаційну роботу, негайно вжити нової економічної системи. Це буде запорукою того, що навіть п'ятиколонники федералістичного типу почнуть сприяти усамостійненню України.

Але ця тактика буде успішною лише в тому випадку, коли ми не будемо вживати помсти ні на початку боротьби, ні в кінці і ніколи.

Переможений ворог в майбутньому мусить стати нашим другом і зректися боротьби проти самостійної України.

6. Питання. Яким способом реставрувати чесність і шляхетність українців після багаторічного аморального впливу московської окупації?

Відповідь. Перш за все, українська нація на стільки тривка у своїх національних ознаках і прикметах, що, не дивлячися на те, що на протязі майже 300 років московський уряд не дозволяв ні українських шкіл, ні українських часописів, ні українського друку, ніде в установах не вживалася українська мова і т. і., все ж таки українська нація зберегла й мову, і літературу, і пісні і своє національне почуття і багато других якостей, відрізняючих українця від москаля, або другого якогось чужинця.

Подруге, поведінка людини залежить від умов, в яких людина є тепер.

В Україні мусить бути такий закон, що за порушення чесности і шляхетности карається не лише той, хто це порушення утворює, а з такою ж суворістю карається і той, хто знав про це порушення, але своєчасно не вжив мір для припинення цього порушення, або не повідомив про це Десятника, або Сотника, або Стражника, або взагалі якогось урядовця і тим самим сприяв порушникові, замість шляхетного заперечення яким завгодно засобом.

Цей закон природній. Для того, щоб його вжити не потребує Бісмарка, або подібної твердої людини. Потрібний лише розум і чесність самої УНРади.

Коли б до УНРади прийшли нечесні люди, напевно жорстокої боротьби з нечесністю вжито не буде. Можна сміло красти.

Хто був у Москві, той знає, що кожен москаль колись був обкраданий або на ринку, або на вулиці, або таки дома.

Ця „культура" поширилася і на Україну, тому ми повинні її усунути зазначеним вище природнім законом. Цей закон природній тому, що коли уряд не карає сприяння злочинам, то життя це робить саме.

Матеріяльна забезпеченість українців теж сприятиме негайній реставрації чесности й шляхетности українців, а не багаторічному поступовому вихованню, може на протязі 1000 років.

Жаль, що в Україні за чужої влади було так, що за крадіжку п'ятака, людину до в'язниці саджали, мовляв, це нечесне діло „уголовноє", а за те, що якийсь нахаба переорав межу у сусіда і прихватив чужої землі та користувався нею декілька років, аж поки сусід висудив своє право, винуватець платив лише відшкодування, мовляв, це є „гражданскоє дєло".

Боюся, щоб і УНРада не додумалася до таких законів, зза цього й пишу цю відповідь.

Порушення законів, тобто нечесність, повинно каратися конфіскацією всього майна злочинця незалежно від того, чи він міліонер, чи він живе лише своїм денним заробітком.

Таким чином, чим багатіша людина, тим більше у неї відповідальности за нечесність.

Смертю карати лише за боротьбу проти самостійности України в тому числі і за шпигунство в користь ворожої держави, за підкупи і за засягання на чуже життя виконане або не виконане.

Завдяки чесности і шляхетности українців (бо ці якості негайно відродяться в українських умовах) контролюючих чиновників буде дуже мало, бо вони не потрібні.

Збройні стражники будуть лише один на кожен повіт, один на кожне місто і один на кожну область. Але їм в міру потреби будуть допомагати цивільні стражники десятків, сотень і сіл.

До тепер за злочини в деяких державах відрубували голову або праву руку. Це було занадто жорстоко та, крім того, злочинник не мав можливости покаятися і поправитися після того, як йому голову відрубають.

Конфіскація ж майна злочинця, поперше, повністю поправно впливає на злочинця і, подруге, дає можливість покаятися і поправитися.

Коли б УНРада вважала, що цей штраф (конфіскація всього майна злочинця) занадто жорстокий для нечесних людей, і дбала б не про чесних людей, а про нечесних, тоді цей штраф можна зменшити, хоч би на половину. Адже і крадіжки, усякого роду нечесність та паразитизм залишаться на половину.

Ці дві величини відворотнопропорційні. Чим більший штраф, тим менше злочинів і всякого роду нечесности: спекуляції, підкупів, крадіжок, обманів, паразитизму. Чим менше штрафів, тим більше злочинів.

Якщо штрафувати повністю на все майно, то злочинів зовсім не буде.

Якщо штрафувати якоюсь частиною майна, то така ж частина злочинів залишиться на пам'ять про московське панування.

Коли за злочини зовсім не карати, то жити буде неможливо.

Якщо б до УНРади дістався якийсь нечесний член, то він напевно став би захищати „гуманізм" щодо нечесних людей, виправдуючися хоч би тим, що може людина буде засуджена помилково, хоч цього й не може бути, бо в дальшій відповіді це застережено.

Адже перша УНРада, яка буде в Україні, піднесе чесність і культуру української нації до висоти своєї власної, особистої чесности й культури.

7. Питання. Які права повинні мати жінки в Україні, порівнюючи з чоловіками?

Відповідь. Жінки моють користуватися зовсім однаковими правами з чоловіками і навіть матимуть переважність у тому, що, коли жінка працює в свойому господарстві, то вона виплачує податок за 4 години праці, а чоловік при тих же умовах платить податок за 8 годин.

У питанні спадщини дочка отримуватиме таку ж частину, як і син.

Дружина і її чоловік мусять бути рівноправними в усіх матеріяльних, юридичних і моральних питаннях.

Коли чоловік оштрафований за нечесність, або якийсь другий злочин на все його майно і жінка не винувата в його злочині, то її частина майна залишається недоторкальною. Тобто половина майна залишається її власністю і чоловік вже не має ніяких прав на це майно. Жінка залишається господарем підприємства або землеробського господарства.

Тому, що діти теж не відповідальні за поступки батьків, їх частини майна рівні з батьківським, мусять бути теж недоторканими.

Адже, коли родина складається, наприклад, з чоловіка, жінки, дідуся, двох дорослих дітей і трьох дітей до 15 років, то за злочин одного члена родини, коли останні не винуваті, можна оштрафувати злочинця лише на одну восьму частину майна всієї родини.

Тому, що господарство не можна ділити на частини і так бідніти його, для виплати штрафу воно мусить бути продане, або для виплати штрафу отримати кредит від державного банку на одну восьму вартости господарства, а потім поступово виплачувати цей кредит. Винуватий член родини може залишатися працювати в цьому господарстві, але без права власности на нього.

Жінка й чоловік з однаковим фахом мають отримувати однакову пенсію за інвалідністю і в старості.

Хлопці і дівчата мають отримувати однакові стипендії в дитинстві і під час навчання в середніх і вищих школах.

Праця жінки й чоловіка в однаковому фаху мусить оплачуватися однаково за годину.

8. Питання. Які матеріяльні і культурні перспективи в майбутньому України за цією соціяльно-економічною системою?

Відповідь. Поліпшення матеріяльного і культурного життя людей за новою системою буде без кінця зростати. Це поліпшення буде за рахунок розвитку науки й техніки, а не за рахунок стахановщини й соціялістичного змагання в псуванні нервів і здоров'я людей, як це передбачається у московсько-большевицького марксизму, або й ще у деяких партій з подібним „гуманізмом".

Коли, наприклад, з застосуванням якоїсь кращої машини, або якогось кращого засобу виробництва, або якогось винахідства продукція дешевшає, збільшується і якісно, і кількісно то від цього грошова платня за працю нікому не збільшується, крім винахідника, і не зменшується. Але тому, що продукція дешевшає, то при тих же грошових заробітках, економічний стан поліпшується для кожного громадянина, а це впливає і на культурний ріст нації і кожної людини.

Гроші, порівнюючи з продукцією (товаром) від цього дорожчають, а тому всі люди багатіють. Є рація зберігати гроші. До того ж при такій податковій системі і взагалі за цієї економічної системи, яку матиме Самостійна Україна, інфляції ніколи бути не може.

Цю нескладну аритметику зрозуміти може кожен.

9. Питання. Чи не є порушенням свободи той факт, що кожна працездатна людина мусить платити податок, а для цього повинна працювати або розумово, або фізично, або в свойому гсподарстві, або за платню, але ж працювати?

Відповідь. Коли людина не працює, вона є паразит, бо, як вже читач мав нагоду ознайомитись, продукція готова до вжитку з неба не падає, бо капітал ні живий ні технічний продукції не дає. Продукцію дають лише люди, а капітал є лише інструментом в руках людини.

Податок є плата за охорону свободи від ворогів, які можуть бути зовнішніми і внутрішніми, та за безкоштовні матеріяльні і культурні послуги для людей збоку держави.

Безкоштовне користування чужими послугами було б паразитизмом, тобто порушенням чужої свободи.

Коли б знайшлася така людина, що не бажала б користуватися державними послугами, вона може від них відмовитися, і податку не платити. Але рятунку від ворогів та різних паразитів, або інших послуг держави вона б не отримала, а тому в недовзі мусіла б стати жертвою своєї безглуздости.

Адже бути членом Самостійної Соборної України є найбільше щастя на Землі.

10. Питання. Як вважати стипендії, котрі видаються дітям і учням, та пенсії, котрі видаються старим та інвалідам?

Відповідь. Стипендії є аванс майбутнім працівникам, а пенсії є доплата за ранішу працю, або поворот кредиту, котрий був узятий державою для виховання тепер працюючого покоління.

11. Питання. Деякі старі люди і навіть інваліди до звільнення України не працювали, вони були навіть ворогами самостійности України і паразитами, їх застане звільнення Самостійної Соборної України і її реформа уже непрацездатними, — за що вони мають отримувати пенсії?

Відповідь. Бог їм простить. Ми, українці-самостійники, є люди добрі. Не вмирать же їм з голоду зза того, що вони так помилилися в свому житті. Ніякої помсти не мусить бути, але вони повинні під час рішаючої боротьби за самостійність Соборної України підтримувати морально й по змозі фізично допомагати українцям-самостійникам.

Хай їм Бог лише здоров'я дає, а ми їх помилки простимо. Люди, великі духовою і фізичною культурою, не мстяться.

12. Питання. Чи не мало отримують працівники за свою працю, бо ж плата за працю складає лише 40 відсотків виробленої продукції працівником, останні 40% ідуть на податок і 20% на ріст господарства?

Відповідь. Населення, крім платні за працю, отримуватиме безкоштовне навчання, безкоштовне лікування, пенсії

для старих і інвалідів та тимчасово хворих, стипендії для дітей і учнів, безповоростну грошову допомогу в нещасних випадках, і не платить страхових внесків, та й установ страхових не існуватиме. Все це виконуватиметься урядовцями, щоб не утримувати непотрібних чиновників. Таким чином більша частина податку йтиме на обслуговування населення.

Було б гірше для українського населення, коли б воно за працю отримувало більше, але зате прийшлось би платити за навчання своїх дітей, за лікування, за страхування майна, за страхування здоров'я та за свій рахунок утримувати дітей, інвалідів і старих. При такій системі потрібно б було багато установ, канцелярій, чиновників. Тоді б родини, в яких багато непрацездатних членів, жили б занадто погано та злиденно і старці ходили б чергами по селах і містах. Так воно й було за російського царату в Україні, а за російського большевизму всі старцями-бідаками стали.

При єдиній податковій системі, коли платять податок лише працездатні люди, нещасних і бідних не може бути.

Крім того, при цій новій економічній системі всі продукти, як промислового, так і землеробського виробництва, дуже дешеві і за спекулятивне підвищення цін, порівняно з законом про ціни, підприємство і все майно злочинця конфіскуватиметься, тобто каратиметься штрафом, який дорівнює вартості підприємства і всього майна злочинця.

Знаючи таку міру кари за паразитизм і порушення чужої свободи, жоден торговець або продуцент не посміє продавати свої товари дорожче, ніж вони коштують.

13. Питання. Чи потрібно нагороджувати титулами видатних українців?

Відповідь. Так. Це стимулює кожній людині виявити і використати свої елементи геніяльности, якости і здібности, бо кожна людина має в собі ці риси, але далеко не кожна людина виявила свій геній і тим більше не кожна людина використала його.

Сильні духом люди проривають облатку рутини і виявляють і використовують свій геній, хоть не в тій мірі, як би слідувало, коли держава не сприяє їм. Слабші духом люди під гнітом паразитизму, не використавши і навіть не виявивши своїх якостей і здібностей, животіють до кінця свого життя.

Титулування і за російської білої і червоної влади було й є, але воно передавалося і передається від батьків дітям, а тому титули носили за царату і носять за совєтів недостойні люди. Сама бездарна й некультурна людина бароном, князем, графом, або орденоносцем зветься. Жодин науковець, мистець або винахідник вищого титулу не отримав без політичної підстави.

Після звільнення Соборної України від російського ярма, титулування українців буде лише за особисті якості.

Кожна доросла людина, яка набула фаху і відповідну освіту, має отримати звання, або титул. Про це потрібно видавати окремий спеціяльний диплом і помічати у пашпорті.

Наприклад, юнак, закінчивши школу землеробства, одержить звання, або титул „агроном", закінчивши школу тваринництва, має одержати титул „зоотехнік", закінчивши школу по обробці металу, має одержати титул „металіст" і таке інше.

Титули, або звання мусять бути такі: архітект, механік, металіст, агроном, інженер, технік, професор, учитель, лікар, фармацевт, письменник, журналіст, бджільник, кравець, швець, коваль, скульптор і т. і.

Коли звертаються до людини не по імені, а по титулу, то до титулу слід додавати слово „Пан", наприклад, „Пан Агроном", „Пан Архітектор". Коли це пишеться, то обидва слова слід писати з великої літери.

Звання або титули, як спадщина від батьків дітям не повинні передаватися тому, що вони показують особисті якості, знання, вміння та навички, інакше кажучи, титул показує культуру людини. Адже, як передати титул від батька синові, то він не буде відповідати дійсності, а це так і було за московської влади. Безглуздість!

За винахідництво значення титулу мусить збільшуватися додаванням через риску слова „винахідник", або „доктор", наприклад, „механік-винахідник".

За винахідництво, крім підвищення у титулі, збільшувати оплату праці в залежності від вартості винахідства.

Міщанських привільйованих сословій (російського типу аристократії), у яких освіта вміщалася в умінні держати себе за столом та на банкетах, і, які вважали, що географія потрібна лише „ізвозчіку" в Самостійній Україні не буде.

Всі українці мусять бути з доброю освітою і відповідними до освіти і здібностей титулами.

14. Питання. Коли прибуток господарства залежить від кількости працівників в ньому і загальних витрат на оплату праці людей, то чи не прагнутиме кожен господар заміняти машини людьми, аби збільшити прибутки свого господарства, бож прибуток є нарахування 50% на заробіток працівників лише, а не витрат по утриманню машин?

Відповідь. Ні. Цього бути не може тому, що, коли б якась фабрика, або якесь друге господарство, чи одноосібне, чи акціонерне, чи державне, стало на шлях ручної виробки, тобто праці без інструментів, бо машина є інструмент в руках працівника, то його продукція буде дорожча ніж у других господарств і замовлення йому на постачання товарів припинять-

ся. Дешева виробка товарів навпаки викликатиме більшого вживання цих товарів населенням, а тому і більших замовлень.

15. Питання. Як технічно провести обмін совєтських грошей на більш цінні українські гроші, хоч би тимчасового зразка, але постійної вартості?

Відповідь. Якщо раптом провести обмін буде не можливо з технічних причин, то треба вжити рівнобіжно совєтські гроші й українські.

Щоб найти відношення між совєтськими грошима й українськими, треба середній місячний заробіток працівника, в часі перед визвольною війною, поділити на 20 карбованців. Адже, коли б на той час в середньому совєти платили на місяць 500 рублів, а за українською таблицею оплати праці звичайний працівник отримує 20 карбованців на місяць (25 робочих днів в середньому), то 500 поділивши на 20 отримуємо число 25. Це значить, що один український карбованець коштує 25 совєтських рублів.

З цього розрахунку і провадити всі виплати і обмін грошей.

Коли українці в першу ж суботу побачуть переважність українського карбованця над совєтським рублем і переважність української економіки над совєтською, перемога над російським і червоним і білим імперіялізмом буде забезпечена.

16. Питання. Якими правами користуватимуться чужоземці в Самостійній Соборній Україні?

Відповідь. Чужоземці користуватимуться усіма послугами держави так саме, як українці: безкоштовне лікування, навчання, пенсії, стипендії і т. і. Податку чужоземці, як гості, не платитимуть. Коли чужоземець поступає до праці, то за нього господар платитиме податок так саме, як за кожного українця. Прибуток на ріст господарства нараховувати поверх заробітку чужоземця не можна. Зза того, що це одноосібникові невигідно, держава повинна забезпечувати чужоземця працею також, як і українця.

Відрізнятися чужоземець від українця буде лиш тим, що він не матиме права працювати в урядових установах, бо український уряд мусить бути національним, а не інтернаціональним і не матиме права організовувати своє промислове або землеробське господарство в Україні, щоб інші держави не мали ні морального, ні юридичного права втручатися у внутрішні справи України.

З тих же причин, між іншим, українці з презирством відносяться до всякої федералізації. Федералізації хоче лиш той, хто не хоче незалежности і свободи для своєї нації і своєї держави, а точніше той, хто не почуває себе українцем, а лише видає себе за українця для зручности руйнувати і валити Ук-

раїну та засобом федералізації колонізувати її. Дійсний українець завжди прагне до самостійности України і чесним гостям радий.

17. Питання. Чи потрібно запрошувати, закликати і залучати іноземний капітал до розвитку української промисловости, щоб ці запрошені господарі-підприємці будували в Україні свої фабрики і інші підприємства ,наймали українських працівників, або й своїх привозили та отримували б 20% від виробки кожного працівника і вивозили б за кордон, це нарахування на ріст господарства, а Україна залишалась би без власної промисловости і без хліба на своїй чорній землі, покритій золотим збіжжям під блакитним небом, поступово перетворюючися в колонію цього чужинця-підприємця, сварячися безсило і безнадійно з державою, з якої приїхав цей помічник розвитку української промисловости на золоті степи під блакитним небом по запрошенню інтернаціоналістів і федералістів російської п'ятої колони, начеб то самі українці не здібні розбудувати свою промисловість, використовуючи свої кадри вчених людей, свої матеріяльні ресурси, купуючи в додаток цього за кордоном все, чого бракує в Україні і використовуючи свій і найкультурніших держав досвід, посилаючи для цього навмисно своїх науковців за кордон для вивчення чужого досвіду і використання його в Україні впарі з власним українським винахідством і тим унезалежнюючи Самостійну Соборну Україну з її золотими степами під блакитним небом?

Відповідь. Ні.

18. Питання. Чи потрібні професійні спілки працівників в Самостійній Соборній Україні?

Відповідь. Коли уряд є національний і добре захищає свободу, рівноправність і єдність нації і не допускає ніякого паразитизму, обслуговує свою націю і турбується за кожну людину окремо, професійні спілки не потрібні.

Національний уряд і без професійних спілок зуміє оштрафувати злочинця-паразита на всю вартість його майна і тим припинити паразитизм без зайвих голів профспілкових, секретарів, касірів, комітетів і канцелярій; слід лише працівникові звернутися до свого Десятника, або іншого урядовця, аби той урядовець перевірив умови праці та взагалі ті недоліки, якими незадоволений є працівник.

Коли уряд нездібний улаштувати щастя для нації, потрібні не лише професійні спілки ,а й тисячі жалібничо-допомогових спілок, комітетів, організацій і установ з сотнями тисяч службовців, які б упрошували і благали паразитів поменше паразитувати.

А ще більше потрібні партизанські загони, які б змогли вигнати з України такий уряд, щоб потім вибрати до уряду і на Гетьмана більш дбайливих людей.

19. Питання. Чи завжди проступки людини повинні каратися законом?

Відповідь. Коли проступок не дуже значний і порушник закону сумлінно кається і обіцяє надалі бути чесним, то він мусить повністю виплатити зроблену ним шкоду й другі витрати, які викликані його проступком і осуджується умовно. Коли ж порушник в майбутньому буде дійсно чесним, то перший його проступок не мусить мати ніяких наслідків.

Коли порушник після першої умовної розправи своєю поведінкою підтвердить свою нечесність, то він мусить бути покараним штрафом у розмірі всього його майна.

20. Питання. Чи можуть бути в Самостійній Соборній Україні випадки незаслуженого, помилкового покарання людини?

Відповідь. В ніякому разі. Коли суд моє хоч би найменшу невпевненість у винуватості підсудної людини, кара не мусить присуджуватися. Дальша поведінка цієї людини покаже, чи вона, ця людина, є чесна, чи ні.

21. Питання. Чи матиме право господар віддавати в оренду своє підприємство?

Відповідь. Так. Стан працівників від цього не міняється. Державі це не шкодить. Продукція від цього теж не дорожчає.

Прибуток у такому випадку мусить отримувати не господар, а орендатор, на таких же умовах, як і господар (50% нарахування на заробіток працівників). Господар може отримувати від орендаря 60% із суми, яка відраховується на амортизацію майна, а 40% амортизаційних грошей повинно виплачуватися державі тому, що давання підприємства в оренду вважається, як поступова його продажа господарем орендаторові.

22. Питання. Чому не можна після знищення московсько-большевицької колективізації землю розподілити поміж землеробськими працівниками?

Відповідь. Поперше, це буде несправедливо по відношенню до промислових працівників. Подруге, багато промислових працівників захотять повернутися до землеробської праці, аби отримати землю. Потретє, по 50 га на кожну родину землі не вистачить.

В четвертих, утворюються дрібні і бідні землеробські господарства, про непрактичність яких і нерентабельність, доводити нема чого.

В п'ятих, маючи мало землі, родина не може заможно жити.

В шостих, поверх того, що такий розподіл землі (на всіх землеробських працівників) з названих уже причин є нераціональний, сам розподіл провести неможливо зза того, що в той час багато людей буде повертатися на свої старі місця, відкіля їх колись вигнали большевики і важко відрізнити взагалі працівників землі від працівників промисловости, тому вийде велика путанина і неприємности та ворожнеча поміж українцями замість так бажаної єдности та боротьби за самостійність України.

В сьомих, зза того, що земля не скрізь однакова і на різній відстані від села і міста, буде багато ворожнечі поміж землеробськими працівниками при розподілі. Такий розподіл напевно закінчиться бійками, а може й громадянською війною на шкоду Українському Національному Урядові і на радість московським большевикам та їх пятиколонникам.

Маючи на увазі ці недоліки, а це ще й не всі, розумніше буде утворити міцні землеробські господарства по 50 гектарів кожне, або й більше, і продавати їх з аукціону в кредіт.

Хто захоче, той у купить собі землеробське господарство, яке хоче й де хоче. Хай живе Самостійна Україна і її раціональний поступ!

23. Питання. Коли заробіток працівників є непорушна величина і є аргументом податку, росту господарства і соціяльного утримання непрацездатних українців, то як можна змінити податок в більшу, або меншу сторону?

Відповідь. Потрібність до зміни податку порівняно з попереднім роком може бути і напевно будуть такі випадки, коли треба змінити податок.

Потрібність у зміні податку може бути викликана або зміною складу населення (збільшення, або зменшення відсотків непрацездатних людей) або збільшенням армії, в разі якоїсь загрози ззовні.

Порушувати розмір пенсій і стипендій в ніякому разі не можна. Коефіцієнт пенсії (половина) і коефіцієнт стипендії (одна четверта) мусять бути постійними. Зміна цих коефіцієнтів мала б таку ж шкоду у всіх відношеннях, як і зміна заробітку працівників.

Тому збільшувати або зменшувати податок можна виключно за рахунок росту господарства.

Коли нормально, або, вірніше, як подано за 11 щаблевою таблицею, податок складає 40 відсотків виробки кожного працівника, а ріст господарства складає 20 відсотків виробки працівника, то в разі загрози, на час оборони Самостійности Укра-

їни, можна ріст господарства зменшувати до 0%, а податок збільшувати до 60 відсотків.

Докладніше це питання розв'язане в книжці „Як звільнити Україну?"

28. ВИСНОВКИ

Ми бачимо, що для розв'язання цієї важкої задачі, побудови Самостійної Соборної України, взято 12 підстав.

З цих 12 підстав найголовніші: для уряду — виборність, для економіки — заробіток працівників і для культури — свобода.

Ця державна, економічна і соціяльна система занадто проста.

Утримання державного апарату, порівняно з другими системами, коштує занадто дешево.

Кількість керуючих, ведущих облік і контролюючих чиновників доведена до мінімума.

Різноманітні збори грошей з населення замінені єдиним прямим податком працездатних людей.

Тому, що заробіток працівників є головною ланкою в економіці, він є і аргументом до податку, росту господарства, пенсій, стипендій, вартости й ціни. Ці останні питання економіки є функціями заробітку працівників. Заробіток працівників має великий вплив не лише на культуру працівників, а й цілої нації.

Ця державна, економічна і соціяльна система дає можливість, без багаторічного мучення українців за краще майбутнє майбутніх поколінь, зараз же після вигнання москалів з їх большевицьким марксизмом, утворити щасливе життя в Україні.

Але застосувати цю систему можна лише повністю. Не можна викинути ні одної ланки з цієї системи, як із ланцюга.

Наприклад, коли б ми викинули з цієї системи державне забезпечення працею незатруднених працездатних людей, це зараз же порушить усю систему: постане пролетаріят і заможні люди, а це явище розломить єдність нації на коритсть ворогові, почнуться крадіжки і ніякий закон про чесність не допоможе, бо ці крадіжки будуть вимушені. Коли б ми викинули закон про чесність, зараз же почнуться порушення чужої свободи, крадіжки, спекуляція і інші негативні явища і всі в'язниці будуть повні злочинцями. Або ось закон про ціни — це дуже важний закон.

Отож перемогти большевицький і меншевицький марксизм можна лише такою економічною і соціяльною (а не соціялістичною) системою, за якою не може бути бідного, злиденного населення, тобто пролетаріяту, бо марксизм є ненормальна рахітнича дитина, народжена пролетаріятом внаслідок злиденного життя.

Тому марксизм і найшов придатний для себе ґрунт в Російській імперії, що більшість людей там є пролетаріят і люмпенпролетаріят. Пролетаризується населення невдалими законами. Шукаючи виходу зі своїх злиднів, пролетаріят попадає в лапи марксизму, як та птиця, що, шукаючи поживи, попадає в тенета, а потім кається, але пізно.

29. МЕТА МОЄЇ КНИЖКИ

Після другої світової війни політичні еміґранти всіх національностей, території яких підпали і раніше, і після війни під окупацію Московії, активно обговорюють на сторінках преси питання про те, що повинно бути після визволення зпід московського ярма.

Утворилося багато організацій з різними програмами і такаж кількість без усяких програм.

Одна організація вимагає націоналізації і соціялізації всього виробництва.

Друга — вимагає „хоть напочатку" примусової здачі хліба землеробськими працівниками.

Найшлися навіть такі організації, які вимагають обмеження свободи. Одна організація, наприклад, дослівно пише: „Самая настоящая свобода всьо же будєт как-то і чєм-то ограничена". Нажаль ця організація не наводить прикладу і не вказує, у чому власно вона бажає обмеження свободи, чи в освіті, чи в лікуванні, чи в харчуванні людей, чи може передбачається заборона рідної мови — точно не указується, як саме обмеження свободи було б, коли б ця партійна організація прийшла до влади.

Добре було б, якби ці організації вимагали цих пунктів лише для себе. Тоді, звичайно, ніхто не став би перечити. Але на превеликий жаль вони вимагають усього цього і багато дечого другого в такому ж напрямку для всіх націй, поневолених Москвою, і навіть для самих москалів.

Тому не дивно, що цьому перечуть не лише поневолені нації, а навіть деякі москалі.

Тай справді ж, соціялізація, примусова здача хліба і обмеження свободи всім вже при марксистах-большевиках набридли.

Такі організації ясно хотять того, що марксисти-большевики, але в меншевицькому маштабі.

Другі організації вимагають монархії і теж для всіх поневолених націй і для москалів, тобто бажають зберігти Московську імперію, як загрозу для всього світу.

Але ж кожен чоловік хоче бути свобідним, а, що скаже монарх, ми не знаємо. А коли б і знали, то проти волі монарха перечити не можна, бо він є на те монарх.

Безумовно тепер важко знайти такого чоловіка, який добровільно визнав би над собою владу другого чоловіка і став би жити так, як йому накаже монарх.

Мусимо лише дивуватися, що хоть одиниці серед мільйонів, а все ж таки знаходяться такі люди, котрі погоджуються добровільно признати над собою необмежену владу другого чоловіка, підкорятися йому та щей другим нав'язувати монархію.

Заздрю я монархістам, бо монарха здобути над собою найлегше. Ніхто не відмовиться бути монархом і керувати тобою, не так як ти хочеш, а так, як він захоче.

Заздрю я й усяким соціялістам і комуністам, бо ж їм теж ніхто не заборонить увійти поміж собою в соціялістичні, або комуністичні відношення. Аби вони не нав'язували цього другим людям, котрі ні соціялізму, ні комунізму не хотять.

Багато тяжче здобути собі свободу, а цього то якраз українці-самостійники і хотять.

За московського царату за невизнання монархії до каторги гнали людей. За московського большевизму, хто не визнає большевицького марксизму, розстрілюють, або в каторзі мучать до смерти.

Тому здобути свободу можливо лише боротьбою цілої нації, або спільною боротьбою всіх поневолених москалями націй.

Але вернемося до третьої категорії організацій з емігрантів російської червоної імперії.

Є організації, котрі і самі не знають, чого вони хотять. Вони кличуть до боротьби з большевицьким марксизмом, а не з російським імперіялізмом, не згадуючи наперед, що і як буде далі.

Це переважно російські організації. Зрозуміло, чому вони не хотять плянувати. Коли б вони виявили свою мету — зфедералізувати під собою, як головною нацією, всі тепер поневолені нації, а потім асимілювати їх у росіян, тобто знищити їх, як нації, то, крім росіян, у цих організаціях нікого не було б.

Не дивно, що за такими організаціями ніхто не йде. Бо ж, після перемоги над московсько-большевицьким марксизмом, людям можуть запропонувати відмовитися від свободи на користь монарха, або нав'язати якогось безглуздого диктатора, або нав'язати меншевицький марксизм, цей, мовляв, пом'якше буде, ніж большевицький тому, що той неправильний, а цей, мовляв, правильний, а тому й менше жорстокий.

Може нарешті статися так, що поневолені нації не здобудуть ніодної своєї мети.

Яка ж рація боротися без пляну і програми, не знаючи за що?!.

Я вважаю всі ці напрямки: монархістичний, соціялістично-комуністичний і, так би мовити, безпляновий (щоб не відштовхнути поневолених націй) неприємними для націй, поневолених Московською біло-червоною імперією і навіть для москалів, котрі чесно визнають свободу для всіх, а не тільки для себе.

Всі ці три напрямки є російсько-імперіялістичні. Всі вони прагнуть проковтнути ті нації, які облягають Московію кругом.

Адже відкидаючи всі ці фалшиві пропозиції всіх трьох напрямків, які не визнають абсолютної свободи людини і кожної нації і раціонального поступу, я написав для культурно-прогресивних своїх дорогих братів українців-самостійників цю скромну книжку і в ній описав формулу державного, економічного і соціяльного ладу, виключно яким вважаю можливим перемогти варварський комуно-марксистський лад.

Гадаю, що це майбутній шлях моєї милої дорогої батьківщини України.

Хто не хоче бути пролетарієм, борітеся за цей шлях, борітеся за цей лад!

„Борітеся-поборете! Вам Бог помагає;
За вас сила, за вас воля і правда святая!"
казав безсмертний Тарас Григорович Шевченко.

ТИХ,
хто бореться проти звільнення моєї милої дорогої батьківщини України від московсько-большевицьких окупантів, хто не може піднятися на вищі щаблі культурного поступу, ПРОШУ ЦЮ КНИЖКУ НЕ ЧИТАТИ!

Авторські права застережено
Париж 16, 1950 рік.

ЗМІСТ

Передмова 3

Частина перша

1. Як люди жили в Україні до революції 1917 року . . . 5
2. Як люди стали жити в Україні після революції 1917 року 6
3. Власники та їх підприємства 8
4. Землеробство 9
5. Земство 10
6. Зачароване коло 11
7. Паразити 12
8. Податок за майно та його негативні сторони 15
9. Прибутковий податок та його негативні сторони 16

Частина друга

10. Нові підстави моралі й економіки для побудови Незалежної Соборної України 18
11. Уряд 21
12. Оплата праці 23
13. Податок та ріст господарства 26
14. Вартість і ціна 28
15. Вакації для працівників 31
16. Пенсії, стіпендії, лікування та освіта. Відомість десятника 32
17. Помешкання та його оплата 37
18. Земля 38
19. Особисті збереження працівників 41
20. Ініціятива праці 42
21. Праця 43
22. Торгівля 44
23. Свобода 46
24. Рівноправність громадян в Україні 47
25. Консервативна тенденціозність і раціональний прогрес . . 48
26. Наука і освіта 50
27. Запити та відповіді 52
28. Висновки 68
30. Мета цієї книжки 69